

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

8.SAYI

OCAK 2025

İrfan

İrfan ben sana
neyledim dünya

içindekiler

- 1 İlk Yazı / **ORÇUN SÜNEAR**
- 2 Lükse Bak Kimse Yemeğe Dokunmamış V / **UMUT ÖREN**
- 4 Sabah Ankara Ama Aklım Nerde? / **NUR BAHAR YURTTAŞ**
- 6 İrfan Alış Anısına
- 8 Yasemin Yazı (devam) / **BİBLİOFİLA**
- 10 Yuva / **MERVE KALKAN**
- 12 Basri Fırat Bayraktar a.k.a Kamufle
- 14 Karikatürler / **@nberkanc**
- 15 Kırık Gülümseme / **MELEK ZEHRA BALCI**
- 16 Burada Çocuklar Çabuk Büyür / **CEYHUN KARAKÖSE**
- 19 Karikatür / **@çizgilidertler**
- 20 Röportaj / **BÜLEND ÇOLAK**
- 24 Kaplumbağa Kefesi (final) / **ERCAN YILMAZ**
- 26 İyiyim / **SEVİNÇ YAŞAR**
- 28 Memorie Mancante / **KUMRU BİL**
- 30 Şiir / **BEYZA KORKAR**
- 31 Hindi Dolma / **PINAR HANZADE**
- 36 Kış Güneşi / **NAZ ÖZKAN**
- 40 Soğuk Bir Kar Tanesinden Sıcak Bir Umuda Giden Yol / **ABDULLAH MEMİŞ**
- 42 Oyun / **ONCE ALIVE**
- 43 Şarkıların Hikayesi / **HAYALET ORKİDE**
- 44 Karanlık Hikayeler: Onikofaj / **ÖNER ADIYAMAN**
- 46 Haklı Bir Arayış / **HALDUN YILMAZ**
- 48 Stephen King ve Stanley Kubrick Karşı Karşıya / **ÖZLEM ABUT OTLUOĞLU**
- 50 Ay'a İrini Klişesi / **TUĞBA TURAN**
- 52 Bir Kedi Hikayesi / **BAHTİYAR MİYAV**
- 54 Karikatür / **@onetheace**
- 56 Bir Yılı Daha Geride Bırakırken: Zamanın Peşine Takılıp Giden Bizler / **SEMİH DUMAN**

Genel Yayın Yönetmeni: **UMUT ÖREN**

Editör: **ALEYNA KÖSELER**

Dergi tasarımı, illüstrasyon ve karikatürler: **ÖNER ADIYAMAN**

Arka kapak illüstrasyon: **ÖNER ADIYAMAN**

Kafa Çizimleri: **SELİN YAPRAKDAL**

beklentim, beklentimin artık olmaması

ORÇUN “leo” SÜNEAR

Talihsizlik Dergisinden ‘Yazı yazar mısınız?’ dediklerinde başta korktum çünkü uzun zaman olmuştu. Son anda “varım” diyerek bir yıl sonu yazısı ile siz bu yazıyı okuyanlara bir ses etmek istedim: “2025’ten ne bekliyorum?”

En başta söyleyeyim, rakamlar, sayılar, mekânlar suçlu değil bu konularda. Yani “ne berbat bir yıldır” ya da “ne berbat bir yer” ya da “2024’ü yiyeyim sana bir şey olmasın” gibi insanlaştırdığımız cümlelerimiz, bizi suçsuz bırakmıyor. Ben en başta çuvaldızı kendime batırırım; ha, 47 yaşına girdim, delik deşik de olmadım değil. Neyse...

"FISA'nın 2024 Ocak-Haziran ayını kapsayan ‘Çocuğun Yaşam Hakkı’ raporu ise yalnızca 6 ay içinde 343 çocuğun ‘önlenebilir sebeplerden’ hayatını kaybettiğini ortaya koydu." Yani önleyebilirdik.

"2024’ün ilk altı ayında 117 şüpheli kadın ölümü gerçekleşti. Önceki yıllarda gerçekleşen şüpheli ölümlerin neredeyse hiçbiri aydınlatılmadı." Yani önlenebilir, aydınlatılabilirdi. Bizler haberler karşısında sosyal medya üzerinden düşüncelerimizi yazdık ve rahatlamış şekilde yeni bir güne, yeni bir kötü haberle devam ettik. Uzun uzun sosyal medyanın bizi nasıl tembelleştirdiğine girmek isterdim ya da sadece yukarıda verdiğim iki örneğin içine daha fazla girip, özellikle hemcinslerimden

(hetero bir erkeğim ben) biraz daha bu konuyu düşünmelerini isterdim. Fakat iyi bir şeyler dileyelim, değil mi?

Hep umutlandık, hep iyi şeyler istedik, diledik “ama olmadı”. Bazen hayatlarımızın nasıl gittiğine bakmadan ileriden ne istediğimize karar vermek daha önemli sanki. Çok derin konuların bizi anlamsızlaştırıp yorduğu ve sabun köpüğü düşüncelere dalmak istediğimiz anlar oluyor. İyi düşünmeye devam edeceğiz. Sahne sanatlarına, plastik sanatlara daha çok ilgi göstermeye çalışacağız. Doğada yaşayan tüm canlıları daha çok sevmeye çalışacağız (tamam, kabul, insanlar benim en az sevdiğim ama olsundu). İyi düşünmek, istemek iyi gelecek. Ne olur “evrene yolla, sana daha büyüğü gelsin” değil bu. Kaldı ki iyi bir şeyler nasıl dilenir, istenirse istensin, yeter ki istensin.

Bu kafası karışık yazının sonuna gelirken, güzel şeyler getirsin yeni yıl, yeni hayat. Benim de çok zorlu, huzurlu fakat sonuna geldiğinde üzücü bir sayı oluşumuydu 2024. Elimden geldiğince kendimi ayakta tutacağım, sizlere de destek olmaya çalışacağım. İyi düşünün. “İyi şeyler” cümlesinde “şey” nedir bilemem. Fakat sana güveniyorum, bu yazıyı okuyan insan; kendine güzel, dışarıya daha da güzel davran. Haydi, kalın sağlıklı.

lükse bak kimse yemeğe dokunmamış

UMUT ÖREN

5. Bölüm

Zamanda Atlamalar - “Dil Okulu Ne Ya!”

Yakın geçmişten bir hikâye... Kim derdi üniversite bitecek diye? Kim derdi kimlik bunalımlarına gireceksin diye...

Halkla İlişkiler ve Reklamcılık bölümünden mezun oldum. Ne halkla ilişkilerim iyidir, ne de reklamı severim. Neden okuduğumu bilmediğim bir bölüm. Aslında biliyorum ama bilmezlikten gelmeyi seviyorum; daha kolay ve acısız oluyor.

Okul bitmiş, amcam dil eğitimi konusunda ısrarlı. Ben o kadar takmıyorum. “Bana ne ulan, el âlemin dilinden önce Türkçeyi düzgün konuşalım, sonra ona bakarız.” diyemedim tabii ki. Başladık yurtdışı eğitimlerine bakmaya. Başladık dediysem, aslında amcam başladı. Benim yapmam gereken şeyleri hep o yapıyor zaten. Kendisi Galatasaray Lisesini bitirip Boğaziçi Üniversitesine gitmiş; Fransızca, İngilizce bilen, 50’lerinde, hayalimde olan şeylerin çoğunu yapmış ve yapmaya devam eden biri. Gırgır dergisinde karikatürleri yayınlanmış. Anlat anlat bitmez, tam bir başarı hikâyesi. Annemin söylediğine göre, babam ölmeden önce beni ona emanet etmiş; o da oğlu gibi bakıyor bana. Kendi oğlu da var; kuzenim Teo. Yolda karşılaştık belki tanımayız birbirimizi, galiba en son 16-17 yaşında görüştük. Ama normal, kendisi

Fransa'da yaşıyor. Amcamın karısı Fransız. Amca diyorum ama aslında amcam da değil; ağız alışkanlığı, halamın oğlu, kuzenim yani. Abi de diyor bana. Kolay değil, çocukluğumdan beri amca diyorum kendisine, öyle devam edelim.

Bir mail geliyor amcamdan; sonu olmayan, o kadar uzun ki bitmiyor. EF diye bir şey, "Ne lan bu şimdi?" Hop telefon çalıyor aynı zamanda, amcam arıyor. Mail attığı yetmemiş, bir de arıyor. Açmasam mı acaba? diye düşünürken açmış bulunuyorum.

- Alo Umut, attığım maili gördün mü?
- Evet amca, gördüm, ona bakıyordum.
- Dil okulu istiyorsan bir ara bakalım.
- Tamam amca, okuyup ararım.

Konuşma bitiyor, kapatıyoruz. Alıyorum teli, arıyorum EF'i. Bir kadın çıkıyor, anlatıyor da anlatıyor. Attıkları maili okuyor galiba, "Bu kadar uzun ne anlatılabilir ya?" diye kendi kendime düşünüyorum. Dinlesem öğrenirim aslında ama huyum kurusun, sevmediğim şeyleri dinleyemiyorum. Neyse, "Size bir mail gönderelim isterseniz?" diyor kadın, en son insafa gelip öyle kapatıyoruz telefonu. Amcamın attığı mailin iki katı uzunluğunda bir şey geliyor. "Abi, alt tarafı bir ülkeye gidip eğitim alacağız, ne yazdınız bu kadar ya!" Biraz okuyup kenara koyuyorum. "Amcam arayıp sormaz." diye düşünerek. Birkaç gün sonra amcam arıyor. "Hayda, beklenmedik bir durum bu." açıp konuşuyorum. Konuşmadan çıkan sonuç: Gidelim yüz yüze konuşalım oluyor. "Ne oluyor ya, çok çabuk ilerliyoruz," diyorum içimden ama hâlâ, "Bir şey olmaz." deyip rahatlatıyorum kendimi.

Üç beş gün sonra, Levent'in ortasında bir rezidansın en üst katında, Londra mı? Brighton mı? seçeneklerine bakarken buluyorum kendimi. Brighton'ı seçmiş olarak çıkıyoruz. Amcam, "Sen vize işlemlerine başlarsın. Fazla uzatmadan halledelim." diyor. Elimde bir sürü evrak ile kalıyorum.

"Ben nasıl halledeceğim bunları?"...

sabah ankara ama aklım nerde?

NUR BAHAR YURTTAŞ

Otobüsün saatine gözleri takıldı: 4.21. Sabaha Ankara'dayım. O iliklerine kadar işleyen soğuk belki onu kendine getirirdi. Camdan dışarıya çevirdi gözlerini Ahmet Haşim'in merdivenleri onun da gece yolculukları içine işlerdi. Gerçeklikten yegane kaçış. Yolculuklar bana doğaüstü olaylar gibi geliyor. Birbirini tanımayan onlarca insan aynı yolculuğu farklı algılarla yapıyor. Hayatın ta kendisi. Dinlenme tesislerinde aklına gelen yegane şey bazı insanların hayatındaki yerleriydi. Zaman zaman bu tesislere ev yapmaya çalışmış, tesis sahibinin emri ile yaka paça otobüse geri bindirilmişti. Ne edebiyat yaptın be sal bi bizi. KES SESİNİ CAHİL!

Güldü, kendi düalitesi kendi içinde savaşıyordu, kazananı olmayacak yegane savaş. Acaba savaşların kazananı var mıydı? Kimi bakımdan vardır asker. İnsanlık adına yoktur komutanım.

Asker insanlık savaş meydanlarında on beş yerinden kanayarak öldü. Cesedini gömen olmadı, gerçi herkes kendi cesedinin başındayken onu gören de olmadı. İnsanlığın son anlarına ben tanık oldum asker. Konuşmaya çalışıyordu; son sözlerini duyarım, ömrüm

boyunca ağırlığını yaşarım korkusuyla uzaklaştım ondan. En son el sallamaya çalıştığı görüldü. İnsanlar tarih boyunca kendi kendilerini manipüle etmiştir asker. Basit dürtüleri üzerine kutsallık koymuş, kendisi de biliyor aslında bunların kahramanlık değil insanlığın aralarında göz yumdukları korkunç bir barbarlık olduğunu. "Hanımefendi hanımefendi! Çay mı istersiniz kahve mi?"

İŞTE DÜALİTE dedi içinden. "Şekersiz kahve lütfen." Düşünceli bakışlarıyla yolu izlemeye devam etti. Ruhunda yer etmiş dizeleri okuyordu sessizce:

Senin korkularını
Benim inceliğimi doldurup yüreğime
Bıraktığın boşluğu yonta yonta
Binlerce heykelini yapacağım.

Boğazında düğüm oluşturan yegane dizelerdi, ne zaman ayrılık kelimesini duysa bu dizeler gezinirdi zihninde. Yarım kalmış bir aşk, boğazından geçmeyen bir yumruydum tüm bu hüznün sebebi. Bahsetmiştim yolculukları severdi o yolculuklardan birinde...

Hala anlatabilecek kadar yarasının soğumadığını fark etti. Ben bu kadarını verdim, gerisi sizin hislerinize kalmış...

Başka mevzuya geçelim asker. Emredersiniz komutanım...

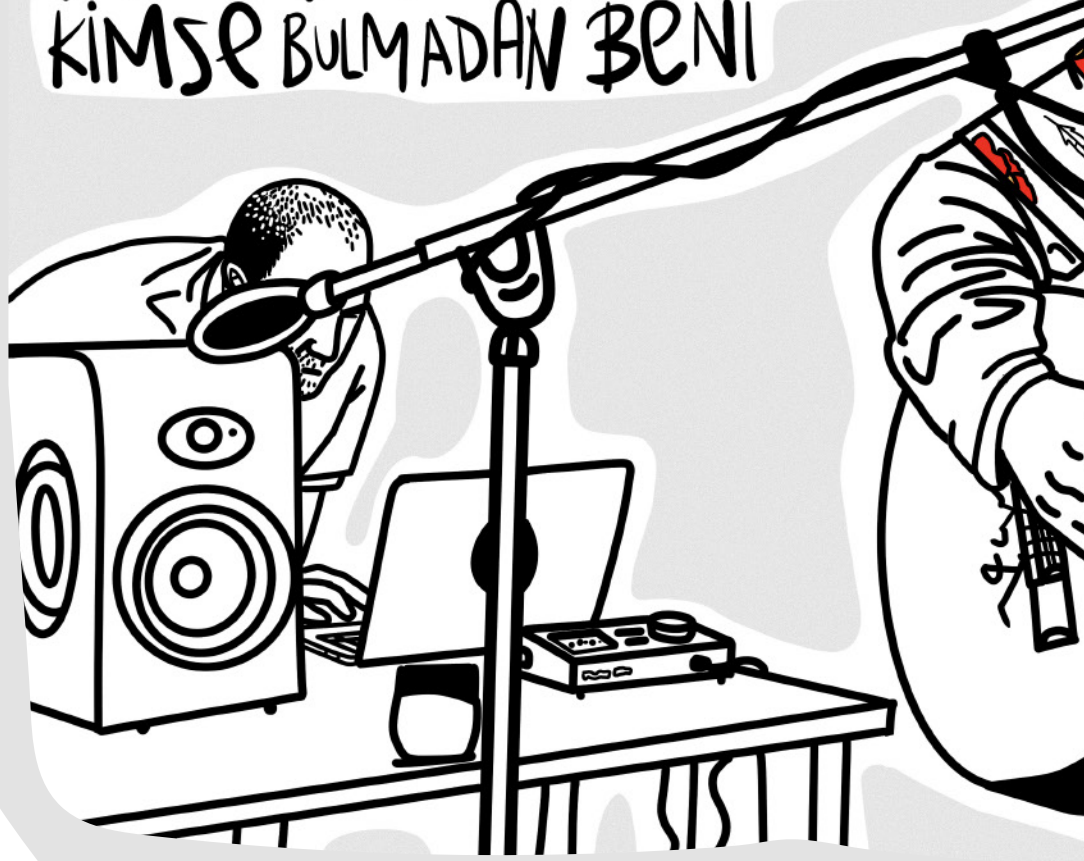
Öhöm Öhöm evet ne diyorduk. İnsanlardan bahsedelim komutanım, kaçan kaçarken yakalanma duası eden insanlardan . Zihninin ve gururunun tatmini için kaçan, kalbinden onu kovalayanın daha hızlı koşmasını dileyen en aşağılık insan türünden. Ne kalabilmiş ne gidebilmiş olan o en korkak türden. KARAR: Yasalar gereğince ömür boyu içlerini kemiren pişmanlıkla birlikte çok konforlu olan ana kucaklarında hapsedilmelerine.

Kaçmaya çalışmaları durumunda annelerine asla sevgi gösterememiş babaları ile aynı odaya kapatılmalarına karar verilmiştir. Kararın itirazı için tanrıya başvurunuz öteki dünyada gerçek kararı o verecektir. Bizlerde aldığımız rüşvet ve Sn. Milletvekili Abuziddin Aksakal Beyefendi ile vadettiğimiz cennette kara para aklamaya devam etmemize karar verilmiştir. Adalet yerini bulmuş, evsizler sevgi bulamamıştır. Mahkeme sona ermiştir.

İrfan alış anısına

UMUT ÖREN
GÜLİSTAN SİLİNSİN
CEMİL HAŞİMİ

ER GEÇ ZAMAN BİZE YAZILAN
SONRA GELİYOR BANA
SANKİ BİN YIL SÜREN BİR HİS
KAYBOLMAM LAZIM KENDİMDE
KİMSE BULMADAN BENİ

Ölümsüz Ölümler

Müzik ve illüstrasyonu birleştirdiğim bir sayfam vardı. Sevdiğim şarkılara çizim yapıyordum. Peyk grubunu çok severim. 'You Betcha' şarkısı için bir şey tasarladım, paylaştım.

Birkaç dakika sonra Instagram'dan bir bildirim geldi. Yorum yaptı: Peyk: ❤️

Sanırım son yıllarda en mutlu olduğum anlardan biriydi. Hemen hayaller kurmaya başladım. Müzik grubu kurmam lazım. Şarkı yazmam lazım. Peyk ile söylemem lazım. Benim sesim çok kötü; İrfan Alış'ın söylemesini istiyorum. Grubun adını buldum. Oturdum, şarkı yazdım. Ve hayalleri katlamaya devam ettim. Çekmek istediğim filmler var. Onların arkasında çalacak müzikleri birlikte yapsak ne güzel olur be! Uçuk kaçık hayaller. Derken, "Yav, dergi için röportaj yapsak ya." dedim. Hem tanışmış oluruz. Diğer hayaller için bir adım atarız. Hemen Peyk'in sosyal medyasına yazdım. Çok sıcak bir mesaj ile karşılık geldi. Bunun vermiş olduğu gaz ile "Röportaj yapabilir miyiz?" diye sordum. Rena Amargianitaki "Tabii ki." dedi ve

numarasını verdi. Sonrası çok hızlı gelişti. Birkaç gün sonrası için Zoom üzerinden bir röportaj ayarladık. Ben ne anlarım röportaj yapmaktan! Anlamam ama İrfan Abi ile konuşmam lazım. Birkaç gün geçti. 18.30'da toplantımız var. Saate baktım 18.30, ben hiçbir soru hazırlamamışım. Çok fazla vaktim olmasına rağmen doğaçlama konuşmayı tercih ettim. Videoyu başlattım. Konuşmaya başladık. Ben kendimi anlatmaya başladım. "Bir şey nasıl yapılır bilmiyorum. Onu öğrenmeye çalışıyorum. Kim olduğumu bilmiyorum..." gibi gibi depresif ve saçma şeyler geveleyip durdum. İrfan Bey sıkılmadan anlattı. Derdimi dinledi. Sonra röportaja başladık. Hazırlanmadığım her halimden belli oluyordu. Hiç bozuntuya vermeden beni açmaya çalıştı. O an hayranı olduğum insanın ayrıca çok iyi bir insan olduğunu gördüm. Röportaj bitti. Yazdığım şarkıyı kötü sesime rağmen söyledim. Beğendi, "Gayet güzel. Aga B gibi bir tarzı var." dedi. Yalandan söylemedi. Gerçekten beğendi. Yalandan bir şey söyleyecek birisi değil. Baştan, "Ben acımasız olurum." demişti. Toplantıyı bitirdik. Hemen kendime kızmaya başladım. "Ulan adam sana değer vermiş. Sen çalışmıyorsun, aptal herif. Değer verdiğini göstermen gereken yerde hebele hübele yapıyorsun." Neyse,

videoyu yazıya dönüştürmem lazım. Çok işim var. Telefonda uzun süre videoyu aradım. Bilgisayarı açtım, aramaya devam ettim. "Yapma, yapma, sakın böyle bir talihsizlik olmasın." İnanmazsınız, oldu. Videoya almamışım. Tabii ki söyleyemedim. Aklımda kalanlarla çıkarttık röportajı. Dergi çıktıktan sonra konuşmaya devam ettik. İrfan Bey'den İrfan Abi'ye geçmiştik. "Yeni sayı için yazı yollayabilir misin?" diye sordum. Kabul etti. Harika bir yazı yolladı. Diğer sayı için yazı yollamasını istedim. Ve ekledim, "Sürekli yazar olur musun abi?"

"Olur." dedi.

Olmadı. Olamadı. Ölüm beklenmedik anda geldi. Her zaman olduğu gibi, karamsarlığın dibine vurdu geride kalanları. Bu derginin içinde yaşatmaya çalıştığım ölümsüz ölümlerin arasına eklenmiş olmana çok üzgünüm, İrfan Abi.

Babam, dedem, beni okutan dedem (aslında dedem değil, halamın kocası; çocukluğumdan beri dede diyordum) ve İrfan Alış.

*Ta ötede, orada
Görünmez bir yol,
Görüyorum.
Kupkuru bir ağaç,
Gölgesi çatlak,
Hareketsiz,
Olabildiğince yorgun,
Yaprağından sikkın,
Sarısından hüznü.*

*Şurada, yanı başımda
Üç beş velet dalımda,
Kırıyorlar beni
Sanki yeşilsiz doğmuşum gibi.
Nefesimden sikkın,
Güneşe doymuş gibi.*

*Burada, tam göğsümde
Tutmuş götürüyorlar beni.
Ellerinde en taze hâlim,
Oyuyorlar kokum çıkana dek.
Bir eşya oluyorum her gün göz göze,
Belki de bir çıra, henüz tutuşmamış.*

*Şurada, yanı başımda
Görünmez bir yol,
Ah bir yürüyebilsem,
Ne kururdum topraksız,
Ne de bir çıra olmazdım
Kendime.*

yasemin

yazı

BİBLİOFİLA

BÖLÜM 4: GECE YÜRÜYÜŞÜ

Belki de yaşanan her şeyin bir nedeni vardı ve bu adada geçirdiğim zamanın, hayatımda önemli bir iz bırakacağı kesindi.

Büyükada, bana sadece huzur ve ilham değil, aynı zamanda kendi içimde unuttuğum duyguları ve arzuları da hatırlatıyordu. Selim’le tanışmam, her ne kadar beklenmedik ve ani olsa da, belki de ihtiyacım olan bir hatırlatmaydı: Hayat, aniden karşınıza çıkan anlar ve insanlar ile doluydu ve en güzel hikayeler, bazen tam da bu sürprizlerden doğuyordu.

Yarın ne getirecekti, bu hikaye nasıl devam edecekti, bilmiyordum. Ancak içimde bir yerlerde, bu yazın sıradan bir tatil olmaktan çok öteye geçeceğini hissediyordum. Belki de romanımın en önemli sayfaları bu adada, bu anlarda yazılacaktı...

Yeni başlangıçların, yeniliklere ve beklenmedik güzelliklere kapı araladığı bu yazda, her şey mümkün görünüyordu. Selim, bir esin kaynağı olmanın ötesinde, belki de hikayemin en önemli kahramanı olacaktı. Ya da belki de, sadece bu ada gibi, hayatımda kısa ama kalıcı bir iz bırakacaktı...

Gözlerimi kapattığımda, Selim’le ilgili düşünceler zihnimde dolanıp durdu. Ancak o akşam, otelin lobisinde onu görmedim. Sema ile yediğimiz akşam yemeği güzeldi ama düşüncelerim sürekli Selim’in etrafında dönüyordu. Yemekten sonra otelin bahçesine çıktım, yıldızlarla dolu gece gökyüzü beni bir gece yürüyüşüne davet ediyordu.

Bahçede biraz oyalandıktan sonra, sessizce adanın sokaklarında dolaşmaya başladım. Adanın sakinliği ve hafif rüzgarın etkisi beni derin düşüncelere

daldırdı. Selim’le geçirdiğim zamanları tekrar hatırladım. Onunla olan sohbetlerimiz bana sanki yıllardır tanıyormuşum gibi bir his veriyordu.

Yolumu belirlemeden yürüyordum. Ağaçların arasından geçerken, Büyükada’nın bana sunduğu huzur ve sakinlik beni sarmalıyordu. Sahil kenarına yaklaştım ve bir bankta oturup denizi izlemeye başladım. Dalgaların kıyıya vuruşu, martıların hafif çığlıkları geceyi daha da özel kılıyordu.

Bir süre oturduktan sonra, ayak sesleri duydum. Yanıma yaklaşan kişi Selim’di. Yürüyerek yanıma geldi, sessizce yanımda oturdu. Bir an için sessizce denizi izledik. Bu sessizlik bizi rahatsız etmiyordu; aksine, aramızda bir tür anlayış ve huzur oluşturunuyordu.

“Gece yürüyüşleri gerçekten huzur verici,” dedi Selim, gözlerini denizden ayırmadan. “Buralarda yalnız kalmayı severim. Düşüncelerimi toparlamak ve kendimi bulmak için en iyi zaman bu.”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum,” dedim. “Ada geceleri gerçekten çok özel.”

Bir süre daha sessizce oturduk. Selim bana döndü ve derin bir nefes alarak, “Yasemin, sence de bu gece biraz farklı değil mi?” diye sordu.

Başımı ona çevirdim. Gözlerindeki ifade ciddiymi ama aynı zamanda sıcak ve samimiydi. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum, hafifçe gülümseyerek.

“Bu gece, burada seninle birlikte olmak,” diye devam etti, “her şeyin yerli yerine oturduğu bir an gibi hissettiriyor. Sanki bu anı uzun zamandır bekliyormuşum gibi.”

Bu sözleri duymak kalbimi hızlandırdı. Onunla birlikte oturmak, denizi izlemek ve bu huzuru paylaşmak benim için de çok özeldi. Ancak Selim’in sözleri, hissettiğimden daha derin bir anlam taşıyordu.

“Bu ada,” dedim, “bana hep özel anlar yaşatır. Belki de bu yüzden buraya her gelişimde farklı bir huzur buluyorum. Ama bu gece, evet, gerçekten farklı.”

Selim başını hafifçe salladı, gözlerinde bir ışıltı vardı. “Yasemin,” dedi, “seni tanımak, seninle bu anı paylaşmak benim için de çok özel. Belki de bu yüzden burada olmak bu kadar doğru geliyor.”

Bir süre sessizce birbirimize baktık. Gözlerindeki samimiyet ve sıcaklık, onunla geçirdiğim her anı daha anlamlı kılıyordu. Selim'in bu kadar içten ve dürüst olması, beni daha da etkiliyordu. Kalbimde oluşan sıcaklık, onunla daha fazla zaman geçirme isteğimi güçlendirdi.

“Selim,” dedim, “ben de seninle burada olduğum ve bu anları paylaştığım için çok mutluyum.”

O an, söylenen her şeyin ötesinde bir anlam taşıyordu. Gece ilerledikçe, Selim'le daha derin bir bağ kurduğumuzu hissediyordum. Ada'nın sakinliği, denizin huzuru ve Selim'in varlığı, o anı unutulmaz kılıyordu.

Gece yürüyüşümüz uzadı. Selim bana çocukluğundan, adaya olan sevgisinden bahsetti. Ben de ona kendi hikayelerimi, adada geçirdiğim zamanları anlattım. Zaman su gibi akıp geçti ama o anlarda her şey yavaşlamış gibiydi. Sanki ada, bize bu anı daha uzun yaşatmak istercesine sessizliğini koruyordu.

Gece yavaşça sabaha dönerken, Selim'le birlikte otele geri döndük. Ayrılmadan önce, Selim bana döndü ve “Yarın,” dedi, “birlikte adanın başka köşelerini keşfetmek ister misin? Belki de seni daha önce gitmediğin yerlere götürebilirim.”

Bu teklif kalbimi ısıttı. “Memnuniyetle,” dedim. “Yeni yerler keşfetmek ve bunu seninle yapmak harika olur.”

Selim gülümsedi ve bana iyi geceler dileyerek odasına gitti. Ben de odamın kapısını açarken, bu gece yaşadıklarımızın aslında yeni bir başlangıcın işareti olduğunu fark ettim.

Odamda yatağıma uzanırken, kalbim Selim'e ve ona dair hissettiklerime açılıyordu.

Belki de bu kez yazacağım hikaye sadece bir roman değil, gerçek bir aşk masalı olacaktı.

yuva

MERVE KALKAN

Kökler, bağlantılar, biz bir duvarsak şayet bizi sıkı sıkı bir arada tutan tuğlalar da var. Kökler kopabilir, bağlantılar kesilebilir, duvar yıkılabilir. Ama bazı şeyler asla değişmez. Gözlük takmıyorken bulanık görünen her yüz tanıdık bir simadır. Görmek, bazen o yanılsama bulutunu dağıttığı için can sıkıcıdır. Çünkü insan yuvasında her zaman benzerlik ve aidiyet bulmak ister. Bunu kaybetmeye başladıkça ise kaybetmemek için her zaman orada olduğunu kanıtlamaya çalışır. Önce kendisine, sonra etrafına. İşin garibi, hep orada gibi hissediyordur da. Bir yerin yuva olması için, bir yeri sevmek için mükemmel olması gerekmez ki.

En soğuk havada bile ne sıcak bir akşam güneşidir o, ruhunu yakar insanın. Güneşin sıcaklığı mıdır anılar mıdır bu hissi yaşatan, tartışmaya açık. Bir mekâna yüklediğimiz anlam derinliğini anılardan mı alır? Sadece anılardan almış gibi gelmiyor kulağıma. İhtimaller, beklentiler, bir saniye sonra hayatın değişebilir olma hissi. Bütün bunları nerede deneyimliyorsak oraya tutuluyoruz belki de.

Ne tuhaf diye düşünmeden edemiyorum. Bütün çocukluğumda bunları hissettiğim bu yerde şimdi başkaları bunları hissediyor. Belki hayatında ilk defa aşık oluyor, defalarca geçtiğim caddelerden geçiyor, onlarca kez kaçırdığım gibi otobüsünü kaçırıyor. Aynı deneyimi yaşıyoruz, farklı yüzler ve farklı ruhlar olarak. Bambaşka insanlar, bambaşka gözlerden yeni bir algı doğuruyor içinde. Kimi zaman bilinçli, kimi zaman hiç fark etmeden.

Bir şehrin benim için ne kadar anlamlı olabileceğini büyüdüğümde, tam da şimdi anladım. Her seferinde her şey o kadar aynı ve her şey o kadar değişmiş ki. Çarşının ortasındaki cami hep yerinde ama açılan kahveciler gittikçe çoğalıyor. Burada doğup büyüyenler yavaş yavaş gidiyor ama yerlerini yeni yerliler diye adlandırdığım kesim alıyor. Ben ise hep iki arada bir deredeyim ve İstanbul'u bile eskitiyorum içimde.

Galiba ne kadar çok yer deneyimlersem o kadar pencere açılıyor içimde. Bunun ne kadar büyüleyici olduğuna akıl sır erdiremiyorum. Ancak anlıyorum, bambaşka bir yerde bile yine

burayı özleyebilirim ben. Bu kentin ismini söylemek istemiyorum, çünkü bu gerçekle halen yüzleşemiyorum. Eğer ilk mutluluklarımızın, ilk hüznümüzün, ilk gerçek arkadaşlıklarımızın olduğu bir odadaki kapıyı kapatıp uzun bir koridor boyunca yürümeye başlarsak o odayla birlikte hatıralarımızı da geride bırakmış mı oluruz? Belki de sorun, geçmişimizin canlı hatıralarını kaybetmeye başlamamızdır. Çünkü birbirimizin hafızasında bıraktığımız izler yavaş yavaş silinmeye, herkes değişmeye, hayatlar birbirlerine düğümlendikleri yerden kopmaya başlamıştır.

Bu bazen acı verse de hayatın kendi olduğu gerçeğini kabul ediyorum. Herkes unutsa, ben unutsam bile şehrin kendisi o hatıraları unutmayacaktır. Küçükken dünyada bir iz bırakmak için çok önemli görülen o insanlardan biri, hatta ünlü biri olmam gerektiğini düşünürdüm. Ama hayır, bu şart değildi. Büyüdükçe anladım ki herkes beni tanıyamazdı. Herkes beni bilebilirdi, ama ömrüm boyunca içimi tüm berraklığıyla görebilecek ve içimi tüm berraklığıyla açabileceğim çok az kişi olacaktı. Ben daha kendimi bulacaktım, kaybedecektim, tekrar arayacaktım... Belki her on yılda bir kemiklerime kadar yepyeni şekiller alacaktım. Ancak beni her halimle tanımaya gönüllü ve istekli olan kişiler beni tanıyabilecekti.

Yuva belki bir yerdir, belki birden fazla. Biliyorum ki yuva eşittir mekân değil, sana gelişebileceğin alan tanıyan yerdir. Seni heyecanlandıran, her an hayatın başka bir yüzünü görebilirsin diye fısıldayan, belki iyi belki kötü yanlarıyla yeni bakış açıları kazanman için zorlayan yerdir. Yuva, seni olduğun gibi kabul etmek için bekleyen insanlardır. Bir mekânı yuva yapan, o insanlarla bir arada olabilmek ya da o insanlarla bir arada olduğun bir hayatı düşleyecek kadar onlara değer vermektir. Bu yüzden yuva da aynı hassasiyeti bekleyerek onun düşkün yanlarını da kabul etmeni isteyecektir. Böyle bir bağlantının kopmayacak kökleri ve yıkılmayacak bir duvarı vardır. Yuvayla kurulan bu güçlü bağ, unutulmuşlukların içinde bile yok olmayacaktır.

kamufle

Nereden başlasam, nasıl anlatsam inanın bilmiyorum a dostlar. Öncelikle herkese sağlıklı ve dertten beladan uzak bir yeni yıl diliyorum. Bilen bilir, yirmi senedir rap müzik yapıyorum. Bütün hayatım Hip-Hop kültürü üzerine kurulu bir yaşam felsefesiyle geçiyor. Kimisine göre modern şair, kimisine göre hebele hübele zırvalayan adamlardan birisi olarak adlandırılabiliriz bizim meslek. Talihsizlik ekibi, dergimizde yazmak ister misin dedi, "eksik olmasınlar," ben de aşırı gerildim ve hiç böyle bir şey denemedim dedim. Halbuki milyonlarca satır söz yazıp rap yapmış bir adamım. Ama cidden oturup yazı yazmak zor meziyet! İlk etapta insanın aklına hiçbir şey gelmiyor ya da mevzuya nasıl başlayacağını bilemiyorsun. Ben de o bakımdan tamamen freestyle konuya daldım. Şu an yazdığım her satır tamamen düşünmeden, içimden geldiği gibi akıyor. 2024 yılı benim hayatımda geçirdiğim en kötü yıl oldu. Anneciğim ve babacığımı kaybettim bu sene. Yaşlılıktan ötürü oluşan hastalıklar sebebiyle anneciğimi, ve maalesef üstüne zaten kalp rahatsızlığı olan babacığımın, üç buçuk hafta sonra aynı rahatsızlıktan - ki annemin gidişine dayanamadı tabi ki - vefatı ile yüzleşmek beni yerle bir etti. Kendinize ve sevdiklerinize değer verin! Bizi koşulsuz, karşılıksız seven insanların mutlaka değerini bilin arkadaşlar! Herkesin

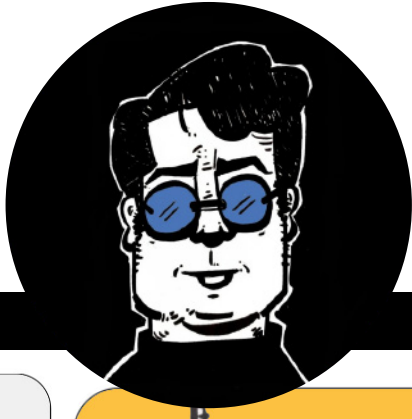

dünyası, yaşam şekli elbette farklı ama sevginin ve nefretin temeli tamamen değer vermek ve yoğun tutkuların içerisinde filizlenir. Bütün bunlar olurken yıkılmamak ve derin bir karanlığın içine düşmemek için "Tüm Suç Ritimlerin" isimli albümümü 9 Şubat tarihinde çıkarmıştım ve bir yandan "Otomatik Portakal" isimli bir rap müzikalini hayata geçirmiştik. Ben kariyerim boyunca yaptığım bütün projelerde talihsizliklerle karşılaştım. Çıkardığım bir albümde şehirde canlı bombalar cirit atıyordu, bir projemde ülke Afrin'de savaş durumuna geçmişti, bir projemde ülkede darbe girişimi oldu, başka bir projemde Gezi olayları patlak vermişti. O bakımdan bu dergide yazmak benim için biçilmiş kaftan. Velhasıl beni hala dinç tutan rap müzik sayesinde hayatıma devam ediyorum. Buradan çıkarmamız gereken kıssadan hissenin ne olduğunu inan bilmiyorum. Sadece ölmek için yaşadığımızı ve bu yaşamın sonuna kadar hakkını vermemiz gerektiğini ve her koşulda direnişin bir şeyleri mutlaka değiştireceğine olan inancımı diri tutmaya çalıştığımı bilmenizi isterim. İnsanın yüreği talan edilmeden, darbeler almadan olgunlaşmıyor gerçekten. Önceden söyledikleri zaman "kafa açmayın aq" derdim. Şimdi büyük göt oldum. Ayrıca çok fazla insan hayatımızdan göç ediyor, buralar inceden tenhalaşmaya başladı! Kalbinizden ve ruhunuzdan öpüyorum.

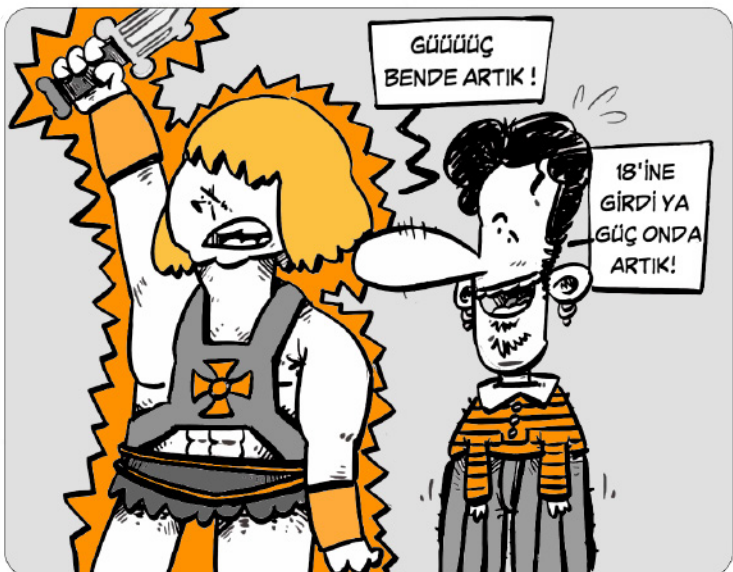
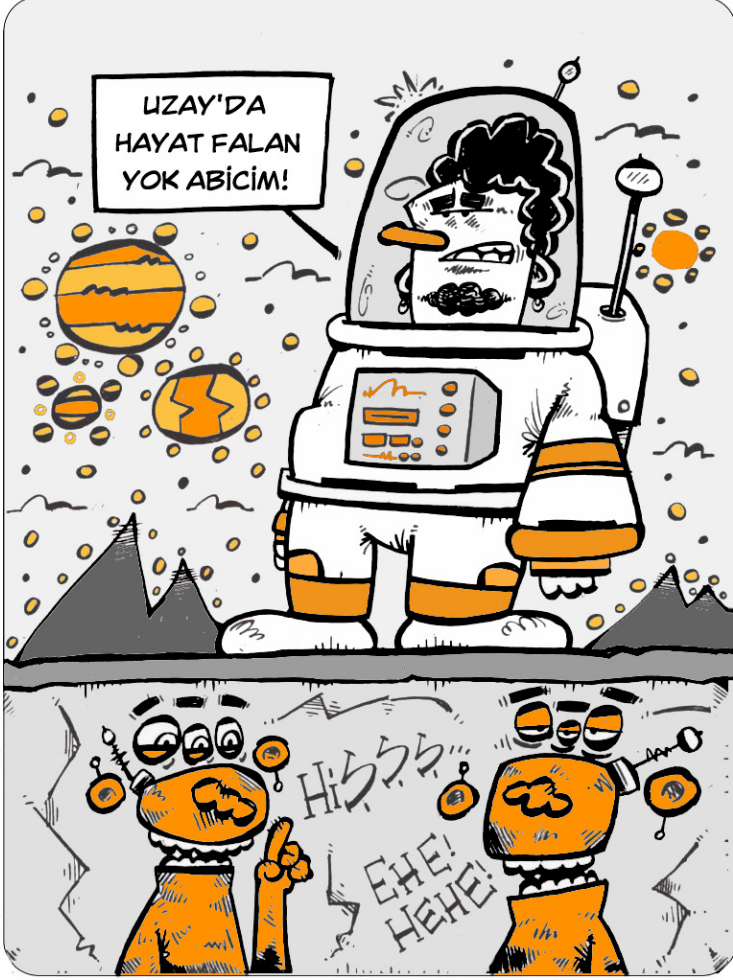
Basri Fırat Bayraktar a.k.a Kamufle

NURİ B.

CANIBEY

@NBERKANC

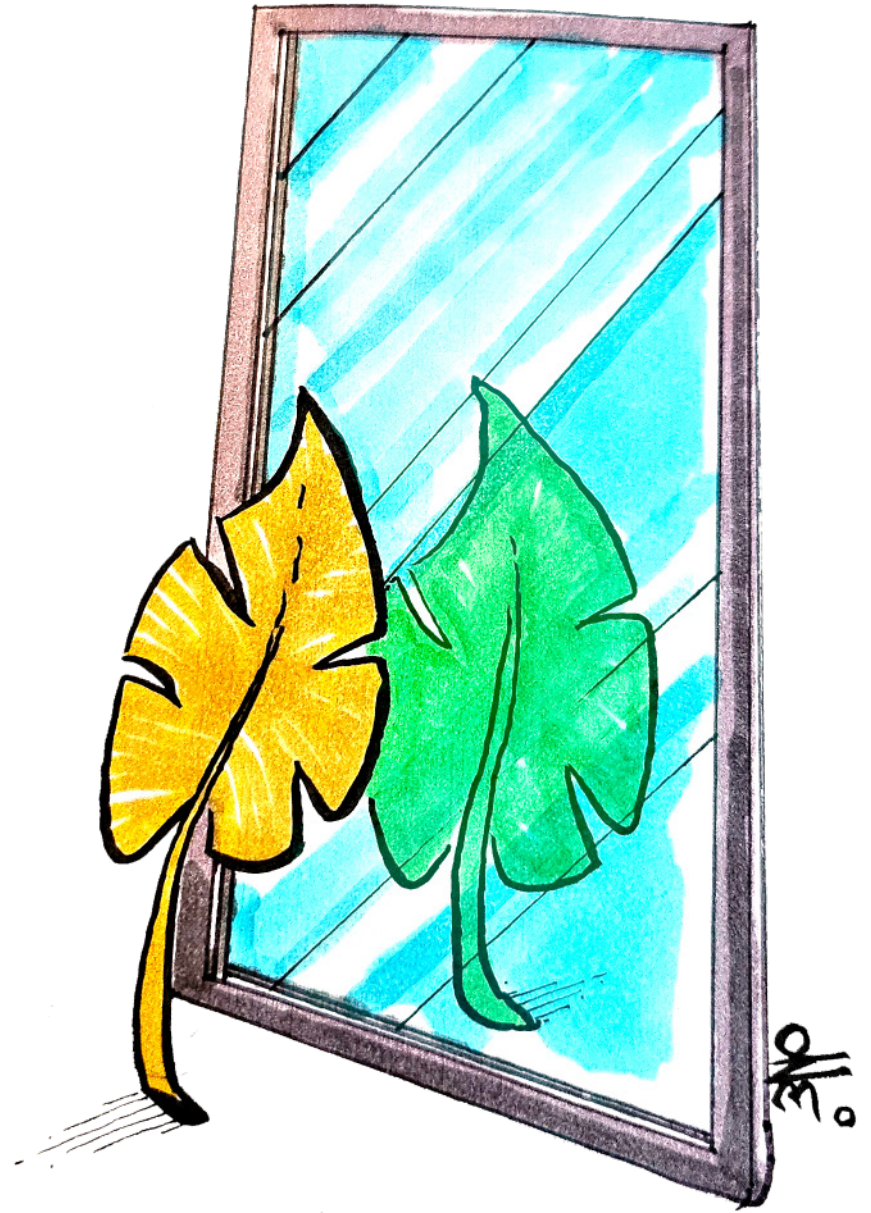
kırık gülümseme

MELEK ZEHRA BALCI

Yüzüme sağdan inen yumruğun, sol tarafımda kırık gülümsemesi kaldı. İğne batışı gibi ani bir acı gelmesi ve daha ne olduğunu anlayamadan çekip gidivermesi misali. Bu derin karanlıklara canımızı yakan düşünceler mi sahip? O sebepten midir acıların sokak başı tutmaları? Battığımız her gece yüreğin deli gibi çırpınışlarına süs gibi eklenen soru işareti misali her bir 'acaba'.

Göz göze gelsin, işlemesin duvarlarıma. Günler başımdan aşağı tepetaklak geliyor, geceler gündüzlere düşman yine. Yapmam dediklerimin eşiğinde siskaca salınıyorum bir o yana bir bu yana. Kendimdeki güçsüzlükten bihaberim, ayna yansımalarında görüyorum gerçekleri; herkesten terse. Salınan yeşil yaprakların yerdeki sarı kırmızı gölgeleri gibiyim; öyle olası öyle bir anda.

Soğuklar karıştı ruhumuza bizim ama ben çiçeklerim biraz daha uzun yaşasın diye her gün suyunu değiştirmekteyim. Her başın solup düşen yapraklarına, anı demekten başka bir çarem yok. Su, her yeni gün bulanmakta. Dallar yeşillenmeye yüz tutmuş ama soğuk, esmekten hiç geri kalmamış. Her detay olması gerektiği gibiyken salınıyorum ben yine, bir o yana bir bu yana. Derin ve sert poyrazlarda çiçeklerim bu kadar sallanmamıştı oysa. Yaprak dökmesi bahane. Maksat üzüleyim ben yine.

Gri soğuk bir betonun üzerini kaplamış sarı yapraklar var, bazı günler üzerlerini su damlalarının kapladığı. Kimseye bir zararı olmayan o güzel yaprakları koruyan biri var, bazı günler çığlık çığlığa ağladığında kimsenin bilerek duymadığı. Gecenin dibine hapsedilen her bir üzüntüde bir yaprak daha düşüyor yeşil sarmaşıktan gri betona doğru. Düşene kadar kahırdan sararıyor hızlıca adına kasım diyorlar, bilmeyerek.

Düşen yapraklar giden günleri temsil ediyor halbuki ama çöpçü de işini yapmalı tabii ki. Süpürsün bakalım yeni güne hazırlık, insanoğlunun dertlerini geceden sabaha süpürdüğü gibi. Temsil misali yaşarken bu kısa yılları, belki de diğer yansımada sararmaz yapraklar kasım ayları. Belki de yeni yıl, bırakmış gibi yaptığın yılın devamıdır, her yer yeşilmiş gibiyken senin içten bakışların sarıdır. Hissettiğinle gördüğünün çarpışması sallandırıyor seni farklı yönlerle ama sen yine de aynalardaki gerçeklikle göz göze; kendi yönüne doğru ilerle.

burada çocuklar çabuk büyür

CEYHUN KARAKÖSE

Süpermarkette ilk günüm. Burada neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçüğüm. Bizi buraya getirirken nasıl davranmamız gerektiğini anlatıp durdular. Aksi takdirde bizi geldiğimiz yere geri göndereceklerini söylediler. Eğer yeterince şanslıysak burada yeni ailemize kavuşabileceğimizi ve güzel bir hayatımız olacağını söylediler.

Benim gibi çok sayıda çocuk var burada. Hepsi güzel giydirilmiş. Saçları taranmış. Yüzleri pudralı. Oyuncaklarla dolu bir alandalar ve yeni ailelerine kendilerini beğendirmek için yarışıyorlar. Benim gibi esmer çocuklar var. Benden daha esmer çocuklar da... Beyaz tenli, sarışın, çekik gözlü, renkli gözlü... Farklı görünümelerde çok sayıda çocuk var. Birbirlerine benzeyenler bir araya konulmuş. Sanırım bu seçmek isteyen ailelerin tercihte bulunmasını kolaylaştırıyor. Beni de bana benzeyen çocukların arasına koydular. Her şey çok eğlenceli duruyor. Pek bir şey yapmadan etrafımda olup bitenleri anlamaya çalışarak bakıyorum.

Derken el ele dolaşan iki yetişkinin bana yaklaştıklarını gördüm. Erkek olan bu çok sevimli dedi. Bana ilgiyle baktı. Kadın olan daha soğuktu. Sonra ne olduğunu anlamadan kendimi yerde buldum. Benden daha iri bir erkek çocuk beni itmişti ve benimle ilgilenen yetişkinlere kendini sevdirmeye çalışıyordu. İstemedi ağlamaya

başladım. Canım yanmıştı ve korkuyordum. Ben ağlarken herkes endişeyle bana baktı. Bir alarm çaldı ve süpermarket görevlileri koşarak yanıma geldiler. Beni alıp oradan çıkardılar. Karanlık ve soğuk bir yere getirdiler. Buraya depo diyorlarmış. “Sana ağlamaman gerektiğini kimse söylemedi mi? Başımızı belaya soktuğun için mutlu musun?” diye azarladı erkek olan görevli. Kadın olanın ten rengi bana benziyordu. Onu durdurdu ve “Bugün ilk günü. Ağlaması normal”. “O ağladı diye kovulursam eğer sana neyin normal olduğunu gösteririm.” dedi erkek görevli. “Onlara iyi davranmayı bırak. Gerçekleri ne kadar çabuk öğrenirlerse onlar için o kadar iyi olur. Burada zaman onların aleyhine işliyor.” dedi ve gitti. Ne demeye çalıştığını anlamadım ama çok korktum. Ağlamaya devam ettim. Kadın görevli bana sarıldı ve sakinleştirdi. “Maalesef kurallar gereği burada kalman gerekiyor.” dedi ve gitti. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Neden beni buraya getirdiler? Neden yeni bir aile bulmak zorundayım? Geldiğim bir yerde zaten bir ailem yok muydu? Acıkmıştım. Ağlamaktan yorgun düşünce uyumuşum.

Uyandığımda beni yeniden oyun alanına, diğer çocukların yanına getirdiler. Dün beni azarlayan erkek görevli “Umarım dün iyi bir ders almışsındır.” dedi. Kadın görevli saçlarımı taradı, süt verdi ve yüzüme boyalar sürdü. “Bugün

ağlamak yok tatlım. Anlaştık mı?” dedi. Kafa salladım. Sonra yanıma Pablito geldi. Dün beni düşüren çocuk... “Canını çok yaktım mı?” diye sordu. Cevap veremedim. “Depoda çok korktun mu?” Yine cevap veremedim. Söylediklerini anlıyordum ama ondan korkmuştum. “Özür dilerim, seni incitmek istemedim. Ama yapmak zorundaydım” dedi. “Neden?” diye sordum. “Seni beğenmişlerdi. Alabilirlerdi. Buraya her gün yüzlerce insan gelir. Ama çok azı gerçekten bir bebek alma niyetindedir. Gerçekten bebek almak isteyen insanları tanırım. Asla yanılmadım. O yüzden işimi şansa bırakamazdım. Özür dilerim, gerçekten canını acıtmak istemedim. Ben uzun zamandır buradayım. Sense yeni geldin. Senin kurtulmak için daha çok zamanın var. Ama ben her gün biraz daha büyüyorum. Ronald geçen hafta bana bir an önce kendime bir aile bulamazsam sokağa atılacağımı söyledi. Burada zaman bizim aleyhimize işler. Bunu yapmak zorundaydım. Özür dilerim.” dedi. Anlattıkları beni hem üzmüş, hem korkutmuş hem de merak ettiğim birçok şeyi yanıtlamıştı. “Ama ağlayarak her şeyi mahvettin. Kimse ağlayan bir çocuk istemez. Eğer birimiz ağlarsak hepimizin eğitimsiz ve kalitesiz olduğunu düşünürler. Bir daha ağlama olur mu?” diye ekledi. Ağlamamam gerektiğini öğrenmiştim.

Oyun oynamaya başladık. Oyun oynamak çok güzel. Bir anlığına nasıl bir yerde olduğumuzu unutmamızı sağlıyor. Sonra yine insanlar geldi. Büyük insanlar. Bizim olduğumuz alandan çok, daha beyaz çocukların olduğu yere yöneliyorlardı. Bizi de seviyorlar ama gerçekten bir bebek almayı düşündüklerinde hep beyaz çocuklara yöneliyorlardı. Herkes beyaz bir çocuk istermiş. Bunun nedenini anlatmaya çalışanlar oldu. Ama anlayamadım. Belki de sadece yetişkinlerin anlayabileceği bir şeydir. Artık kendimden çok Pablito’nun bir aile bulmasını istiyordum. O yüzden gelen insanlara kendimi sevdirmeye çalışmıyorum, Pablito’yu almaları için dua ediyordum. Ama Pablito çok büyümüştü. Kimse büyük bir çocuk istemiyordu. Beyaz insanlara şöyle dediğini duydum: “Efendim diğer çocuklardan büyük olduğumun farkındayım. Ama bu kötü bir şey değil. Çişimi yapmayı öğrendim. Ağlamayı bırakalı uzun zaman oldu. Henüz okuyamasam da harflerin isimlerini öğrendim. Küçük çocuklar kadar sevimli olmadığımı biliyorum. Ama sizi onlar kadar yormam. Üstelik hiç hastalanmadım. Onların aksine sizin gibi bir aileye sahip olmanın değerini bilebilecek yaştayım”. Söyledikleri kadının hoşuna gitti ve Pablito’nun başını okşadı. “Çok tatlısın ve çok akıllısın.” dedi. Pablito nihayet bir aile bulduğu için çok sevindim. Ama adam, kadınla aynı fikirde

değildi. Neden bahsettiğini anlamadım ama kötü bir şey dediğinden eminim. Şöyle söyledi “Instagram’da bu yaştaki Latin bir çocuk kimsenin ilgisini çekmez. Daha iyisini buluruz.”. Kadın Pablito’nun saçlarını okşadı fakat adamla birlikte beyaz çocukların olduğu yere gittiler.

Akşam olduğunda görevli Ronald uyuduğumuz yere geldi. “Pablo, zaman geldi. Hazırlan. Vedalaşmak istediğin biri varsa vedalaş.” dedi. Pablito şaşırمامıştı. Zaten bunu bekliyor gibiydi. O buradaki herkesten daha eskiydi. Diğer çocuklar onu seviyordu. Gidecek olmasına hepsi üzöldü. Belki de onun için değil de aynı şeyin kendi başlarına gelmesinden korktukları için üzölüyorlardı. Ronald “Üzgünüm evlat. Ama sen güçlüsün ve akıllısın. Eminim sokakta hayatta kalmanın bir yolunu bulursun.” dedi. Pablito giderken yanıma gelip bana sarıldı. “Umarım senin hikayen daha güzel olur.” dedi. Ve gitti. Yine ağlamak geldi içimden. Ama ağlayamadım. Sanırım burada çocuklar çabuk büyüyordu ve zaman gerçekten aleyhimize işliyordu.

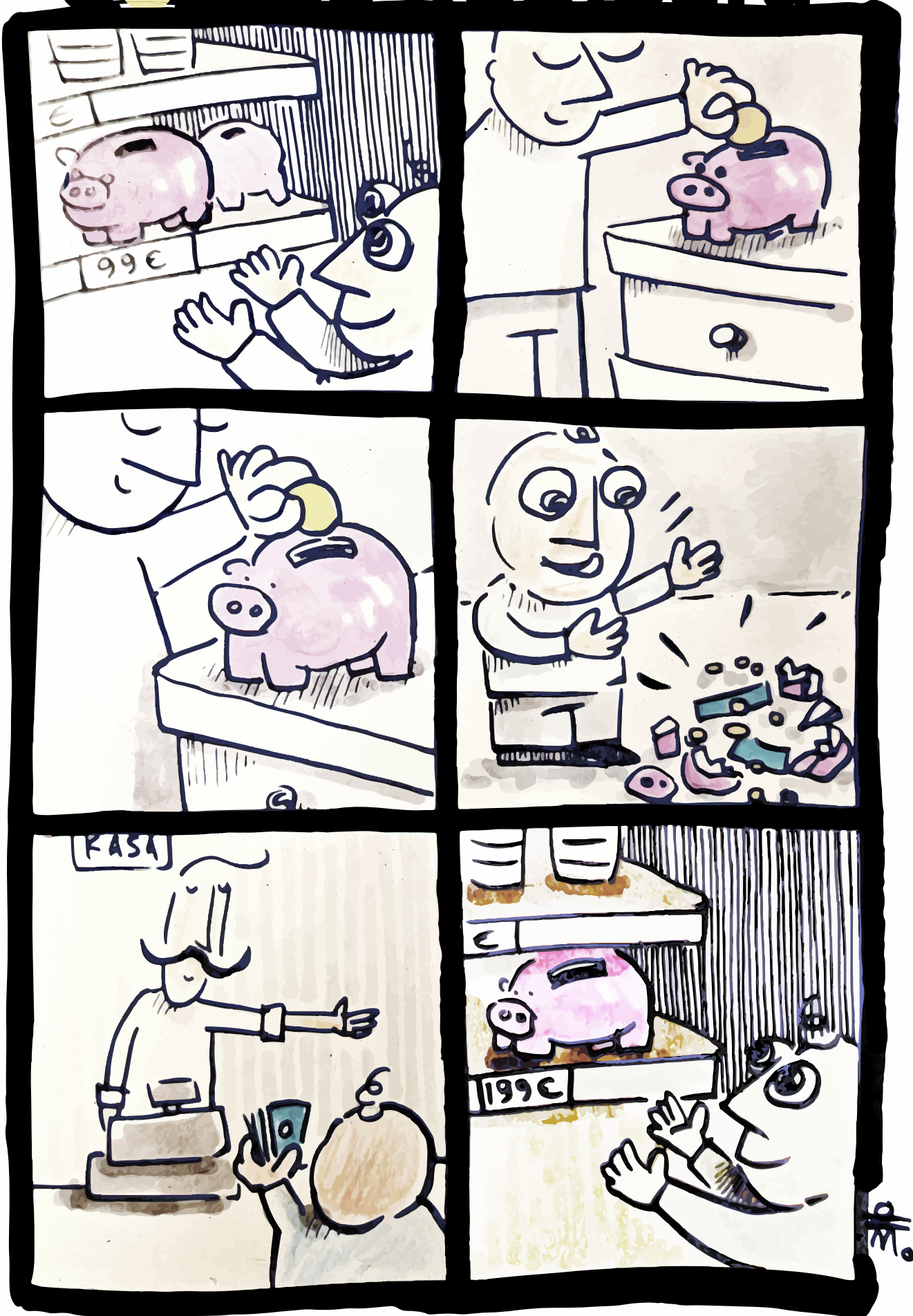
Aradan uzun zaman geçti. Ben de büyüyordum. Ancak içimde korku veya ona benzer bir duygu kalmamıştı. Kendime bir aile bulmak, sokağa atılmak veya burada kalmak... Bu ihtimallerin hiçbirini, diğerinden daha iyi gelmiyordu artık bana. Sonra bir gün yalnız bir adam geldi. Benimle ilgilendi. Adımı sordu. Onun kızı olmak isteyip istemediğimi sordu. Bu soruya bize öğretildiği gibi cevap verdim. “Evet efendim. Sizin gibi bir ailem olmasını çok isterim.” Beni kucağına aldı. Dokundu. Ağzımı açmamı istedi. Dişlerime dokundu. Uslu bir kız olup olmadığımı sordu. Bu soruya nasıl cevap vermemiz gerektiğini öğretmedikleri için cevap veremedim. Saçlarımı çekti, boyumu ölçtü. Ayaklarıma baktı. Sonra yanağıma sıktı. “Senin baban olmak için sabırsızlanıyorum.” dedi. Beni bıraktı ve satın alma işlemlerinin yapıldığı yere gitti. Depoya kapatıldığım ilk gece bana sarılan kadın görevli Silviya yanıma geldi. “O adamla gitmemelisin.” dedi. Anlam veremedim. Telaşlıydı. “Seni almaya geldiği zaman ağla, bağır, çağır, altına işe... Bir şey yap ve senden vazgeçmesini sağla.” dedi. Neden gitmemi istemiyordu? Anlam veremiyordum. Beni

seviyordu ve bir ailem olmasını isterdi. Ailenin ne demek olduğunu da bilmiyordum. Ama Silviya’nın beni sevdiğine inanıyordum.

Adam yanında süpermarketin müdürü ile geri döndü. Silviya’nın dediklerini yaptım. Ağladım, bağırdım. İşeyemedim belki ama bize yasaklanan ne varsa yaptım. Müdür utandı. Telaşlandı. Adamdan özür diledi. Ama adam aldırış etmiyordu. Biran önce imzalaması gereken kağıtları imzalayıp benimle birlikte ayrılmak istiyordu. Silviya müdüre “Onu ben almak istiyorum.” dedi. Ve sonra tek bir kelimesini bile anlayamadığım konuşmalar geçti aralarında. Müdür “Saçmalama, senin paran bir çocuk satın almaya yetmez.” dedi. Silviya müdürü adamdan biraz uzağına çekti ama konuşmalarını duyabiliyordum. “Borçlanırım, maaşımdan kesersiniz. Gerekirse bedavaya çalışırım. Ama o kızı bu adama vermeyin yalvarırım.” “Kusura bakma Silviya, müşteri kaybedemem. Onlar hukuken insan değil. Markette sattığımız diğer şeyler gibi birer ticari mal. Sadece en pahalıları... İsteyen istediğini satın alır ve ona ne yapmak isterse onu yapar. Bu kadar duygusal olma. Sana bu çocuklara göz kulak olman için maaş ödüyoruz. Onlarla duygusal bağ kurman için değil.” Silviya göz yaşlarına hakim olamadı ve yalvarmayı sürdürdü. Adam sinirlendi. Mağazayı şikayet edeceğini söyleyerek uzaklaştı. Müdür Silviya’ya kovulduğunu söyledi.

Yapayalnız kalmıştım. Ama artık her şeyi daha iyi anlıyordum. Gerçekten de burada çocuklar hızlı büyüyordu. İnsanların bedenleri bozulmadan, ağlama seslerine maruz kalmadan, altlarını temizlemeleri gerekmeden çocuk sahibi olabilmeleri için tezgaha çıkarılmıştık. Hatta başka şeyler için de... Yoksul insanlar dünyanın uzak köşelerinde hala çocuk yapıyorlardı. Onları yetiştirecek paraları olmadığı için buraya satıyorlardı. Bizler tıpkı sehpa, koltuklar, kıyafetler gibi birer eşyaydık. Pablito’nun yaptığı gibi sokağına atılmayı beklemeye başladım. Artık ihtimallerden biri, diğerlerinden daha iyi geliyordu. En acımasız sokaklar bile, bir süpermarketten veya beni para karşılığı satın alan bir “aile”den daha tehlikeli olamazdı.

domuz kumbara

röportaj: UMUT ÖREN

bülenco

Fotoğraf: Ozan Güzelce

İçliak

“ Kamera önündeki sahneler defalarca tekrar tekrar çekilir, kaydedilir ve bir daha düzeltme şansın yok. Tiyatroda hiç olmazsa bir nebze iraden var. İcran zaman içinde değişebilir ve gelişebilir de. Seyircinin huzuruna çıkınca tamamlanmaya başlar oynanan oyun. ”

Bülend Çolak, 2025 yılında aynaya baktığında ne görüyor? Kendinizle yüzleşseydiniz, kendinize neler söylediniz?

Kırk yedi yaşında uzun bir şarkı olur akar... yine de hayallerinin birkaç damlasını yaşıyorsun, ne mutlu oğlum sana derdim. 98 senesinde ilk filmim Hoşçakal Yarın'ın setinde Tuncel Abi'yle (Kurtiz) hayat memmat üzerine sohbet ederken, 21 yaşın verdiği şuursuz bir özgüvenle "Abi, ben hiç pişman değilim. Yine olsa yine aynısını yaşarım," dediydim. Baktı, gülümsedi; "Canavar, keşkesiz bir hayat yaşanmamış bir hayattır; daha yaşayacaksın!" dedi. Ne güzel de dedi. Var tabii şimdi keşkelerimiz, kesiklerimiz. Onlarla bir ömür kendimize yazıklanmadan yaşamayı öğrendik, çok şükür!

Oyunculuk kariyerinizdeki en büyük dönüm noktası neydi? O an sizi nasıl etkiledi ve kariyerinizi nasıl şekillendirdi?

Az önce bahsettiğim, Reis Çelik'in yazıp yönettiği Hoşçakal Yarın adlı filmin görüşmesine gittim. Figüranlık için gittiğim görüşmeden ana cast'a seçilerek çıktım. İlk viraj buydu. Şanslıydım, ilk profesyonel işim oldu. Artık geçinmek için yaptığım geçici işleri rafa kaldırdım. Fakat rüzgârım kısa sürdü... Sonrasında büyük çuvalladım ve 10 sene kadar kamera yüzü göremedim. O ara hayatımda tiyatro olmasa, delirirdim herhalde. Semaver Kumpanya'da uzun yıllar çalıştım. Ve tam her şeyden vazgeçecekken, ikinci keskin viraj; 2009'da Geniş Aile dizisini çekmeye başladık.

Geniş Aile: Cevahir ve Ulvi filmiyle sinemalara geri döndünüz. (Sinemaların boşaldığı bir dönemde, büyük bir cesaret olarak görüyorum.) Beklediğiniz sonuçları alabildiniz mi? Türk sineması hakkında düşünceleriniz nedir?

Ben filmi izlemedim. Artık ne olduysa; bir gala ya da özel gösterim yapılamadı. Bir de benim işim süreçle ilgili. Sonucuna yapımcısı bakıyor. Sinemalar boş, fakat dijital kanallara para veren seyirci yakında düşer diyerek, haklı olarak kendi salonunda filmi izliyor. Sinemamızla ilgili düşüncelerim ise sayfalar sürer. Şunu söyleyebilirim: Özgün senaryoya hasret kaldım... Dönüp dolaşıp Vesikalı Yarım, Muhsin Bey, Tabutta Rövaşata seyrederim.

Geniş Aile sinema filmleriyle yolculuğuna devam ediyor. Tekrar dizi olarak karşımıza gelir mi? Ulvi karakterini oynamak nasıl bir duygu?

Valla bir talep olursa, dizi olarak Cevahir ve Ulvi ikilisi olarak ekrana gelebilir. Ulvi benim ilk göz ağrım. Aslında geleneksel tiyatromuzdaki İbiş'e denk düşer Ulvi. Saftır, sevecendir, canını verir. Yeri geldiğinde otorite bile tanımaz. Deha ile mahallenin delisi arasında ince bir

çizgide Ulvi. Gerçekte dizinin yazarı Cüneyt İnay'ın ortaokul arkadaşımı; gitmiş fen lisesini kazanmış ve herkes şoka girmiş tabii.

Tiyatro sizin için ne ifade ediyor? Tiyatro oyunculuğu ile dizi/film oyunculuğu arasında en büyük farklar nelerdir ve hangi tür size daha yakın?

İnsan evladının en eski hikâyesi bu. Bunca asır hayatta kalmasının sebebidir hikâye anlatmak. Tiyatro da bunun kanlı canlı, yüzyıllardır en etkin aracı. İki saat boyunca hatasıyla sevabıyla adeta tek plan bir sinema filmi gibi performans sergiliyorsunuz; bu çok heyecan verici... çoooooook! Kamera önündeki sahneden defalarca tekrar tekrar çekilir, kaydedilir ve bir daha düzeltme şansın yok. Tiyatroda hiç olmazsa bir nebze iraden var. İcran zaman içinde değişebilir ve gelişebilir de. Seyircinin huzuruna çıkınca tamamlanmaya başlar oynanan oyun. Güzelliği, o an orada yaşamasında; ve bir daha yok! Bu çok büyüleyici... büyüü kaybolmasında, suya yazılan bir yazı; o ana şahit oldun, bir daha yok!

Fotoğraf: Ozan Güzelce

Hayatınızda sizi en çok gururlandıran anı nedir? Meslek hayatınızda ya da özel yaşamınızda dönüp baktığınızda "bunu başardım" dediğiniz bir anı bizimle paylaşır mısınız?

Sanat, Kültür ve Edebiyat Dergisi (yersen) **TALİHSİZLİK #8** | 2025

Sokakta yanınızdan geçen, eli poşetli birinin "Bize moral veriyorsunuz; çok kıymetlisiniz" demesi kadar güzel bir hediye yok!

Performans öncesi hazırlık süreciniz nasıl geçiyor? Sahneye ya da kamera karşısına geçmeden önce özel bir ritüeliniz var mı?

Sahneye çıkmaya az kala gider, yan kulisin loş ışığında seyircinin uğultusunu dinlerim. Birazdan ışıklar alındığında sessizleşecekler ve kendilerini oyunun içine bırakacaklar. Sen ise sahneye adım atmadan önce hem tetiktesin hem dingin. Bu tatlı gerilimle n'aparsan yap :)

Geleceğe dair yeni projeleriniz var mı? Yakın zamanda hayata geçirmeyi planladığınız çalışmalar nelerdir?

Yarım yamalak senaryolarım vardı; becerebilirim onları tamamlamak istiyorum. Ve günce tutmaya dönmem lazım. Yazmam lazım aslında...

Sahnede sizi en çok etkileyen ya da unutamadığınız bir anı paylaşabilir misiniz? Dergimizin ismi "Talihsizlik," başınıza gelen talihsiz bir anıyı da bizimle paylaşabilirsiniz.

Seneler önce Semaver Kumpanya'da Süleyman ve Öbürsüler adlı bir oyun oynuyorduk; dalmıştım, sahneyi kaçırmayım diye uzun dar koridordan depar atınca kafamı duvara çarptım ve aynı anda elektriklerin kesilmesiyle yere serildim. Jeneratör devreye girinceye kadar yerde baygın kaldığımı hatırlıyorum tabii. Mumlarla seyirciyi merdivenlerden pasajın sonuna uğurladığımız oyunlarımız olmuştu.

Günümüzde sektör çok acımasız. Birçok genç oyuncu hayallerine ulaşmakta zorlanıyor. Genç oyunculara vereceğiniz tavsiyeler nelerdir?

Kolay kolay pes etmemek lazım. Çok meşakkatli bir iş bu. Sadece ekran yüzü olmak istiyorsanız orası kolay, ucuz ve geçici. Fakat kalıcı bir yorumcu olmak istiyorlarsa, kendilerini geliştirmek için sahnede ve sette çok çalışmak gerekiyor.

Klişe Sorular Bölümü

Bülend Çolak, 2025 yılında Mars'a götürülüyor. Bundan sonraki hayatınızı sadece bir yemek, bir film, bir albüm ve bir kitapla geçirecek olsanız, hangilerini seçerdiniz?

Mars; iyiymiş... savaşçı ve mücadeleci bir gezegen kendisi. Orada her gün mantarlı omlet yiyip Köprü Üstü Aşıkları'nı seyredebilirim. Sonra Dünya'ya bakıp tüm faniler için Barış Manço ve Kurtalan Ekspres'ten Çoban Yıldızı'nı dinlerim. Gece de kozmoza bakıp Lao Tzu'dan Tao Te Ching okurum herhalde.

Sevgiyle...

kaplumbağa kefesi

ERCAN YILMAZ

3. BÖLÜM

Gönderiyi elleyen bir memuru adeta linç etmişlerdi. Bayrak kutsaldır nidalarıyla hücumla kalkmış bir garnizon neferleri gibi savunmuşlardı kaplumbağa bayraklarını.

Boyama yapan her bir işçiyi uyarmalarına rağmen dinlememeleri kötü sonuçlanmış... Beyazımsı sarımsı boylarla bocalayıvermişlerdi kafalarına. Üstüne bir de boya fırçalarını kıçlarına vura vura ilçeliler kovalamıştı.

Ne polis, ne asker kaplumbağaların lanetine uğramak taraftarı değildi. O gün yer yer fırtınalar esiyordu kasabada. Kefeliler, üzerlerine Tanrı tarafından bir lanetin geleceğini düşünüyorlardı. Oysa arada bir bu tür fırtınalar, Akdeniz'den esen rüzgâr ile yaşanırdı.

Genç kızlar evde kalacak, hastalar hemen ölecek, gemiler batacak, ticaret sıfırlanacaktı. Hepsi bu kuruntuyla yaşıyor düşünüyordu.

Şu yeni Valinin böylesine muhteşem bir organizasyondan sonra işlerine ve inançlarına saldırması bir savaş nedeniydi. Nitekim mektupların boyutları artmış, Vali evden çıkamaz olmuştu. Perde arkasında sürekli protesto ve meşalelerle yaptırımlarına muhalefet olan halkı seyrediyordu.

Parkın ihalesine değil girmek, bahsini eden bile korkuyordu. Olaylar durmak bilmiyordu. Vali endişeli ve tedirgindi. Haşmet'in dediği gibi acaba tayin veyahut becayış mı yapsaydı! Buranın

insanlarından ise kendi yaşadığı şehirde Valilik yapmak daha evlaydı. Ve bhusus daha emniyetliydi! Hurafelerle yaşayıp büyüyen bir toplumu dizginlemek çok zordu! Ancak son bir hamle daha yapma planı, onu kaçırmaktan men ediyordu.

Köylüler, sabahleyin dev 'Kefeliler Milli Parkı'nın önünde duruyorlardı. Söze ilk giren Belediye Başkanı oldu:

“Sevgili Kepezliler!”

“Kepez sensin kepaze herif! Aziz Kefeliler diyeceksin! Hay, şaşkaloz!”

Biran bocalayan Başkan:

“Şey... Eee... Evet, affedersiniz. Dilim sürçtü. Ben de tam onu diyecektim!”

“Dilin kopsun da dilsiz kal inşallah!”

“Ne diyeceksen de bize! Vali buradan gidecek! Kaplumbağalar yemekten içmekten kesildiler. Hissedercesine bir ketumlaştılar! Sanki istenmediğini anladılar da bizi terk edecekler!”

“Asıl o muşmula suratlı, kel, şişman Vali gitsin! Şu zavallılara ve bize ettiklerine bak!”

Başkan minnettarane bir sedayla:

“Sizleri anlıyorum. Ancak Vali Efendi bu yaptırımları konusunda kesinkes kararlı. Bu hayvanları istemiyor!”

“Hay dilin kopsun yere batasın!”

“Hayvan sensin! Hayvan oğlu hayvan!”

Şaşırarak Başkan kekelemeye başladı. Yine dili sürçmüş, ne diyeceğini bilemeden kalabalığın yuhalamalarına maruz kalmıştı.

Başkan, sersefil, ağlamaklı bir suratla başladı tiyatroya:

“Allah'ım, şu biçare kulunu affet! Ona aziz demem lazım iken şeytana uyduğum! Dilim kopaydı da o mahzuna bu lafları söylemeseydim!”

Ceketinin cebindeki mendil ile gözyaşlarını siler gibi yaptı. Halk bu hareketini beğenmiş olacak ki, bıçak gibi kesiliverdi. Sonunda bu içindeki yeis ile inandırdığına vakıf olan Başkan, bunda bir beis yok kanuni nizamıyla sözüne devam etti:

“Size bir Vali gelecekse, benim gibi dirayetli, benim gibi sözün eri, benim gibi kaplumbağa sevdalısı biri olmalı! Ankara’daki dostlarım ve sizin de onayınızla olmak isterim. Ama evvela oflaz bir huy edinelim. O zaman ulu kaplumbağamızın ömrü gibi uzun ve şansımız bol olacaktır diyorum!”

Bir alkış kıyamet kopuverdi. Kulağına derhal bu dedikoduların çalınması, Vali ve Haşmet Bey’i tedirgin etmişti. Haşmet Bey’in de talimatıyla, Belediye Başkanına bir hovardalık suikastı yapılmış. Başkan, görevinden istifa ederek emeklilik hayatına hiç de ummadığı bir zamanda nasiplenmişti.

Kepezlilerin yoğun baskılarına dayanamayan Vali, merkez yönetiminde baskıları ve başarısızlıklarıyla sonunda pes etmişti. Tayinini isteyip gitmekten başka bir yolu kalmamıştı. Gidişi, tıpkı bir kaplumbağa gibi ağır ve temkinliydi...

Kefeliler hiçbir uğurlama merasimi göstermemiş, hiçbir ilgi alakada bulunmamışlardı. Vekil Vali Haşmet Bey onu uğurladıktan sonra, yeni Valinin o olduğu kesinleşmişti. Mutluluktan delirecekti neredeyse. İlk gün ilçenin milli gazetesine bir yayın yaparak şu dizeleri yazdırmıştı:

“Efendim, herkesçe malum olunan odur ki, Kepezliler artık hak ettikleri

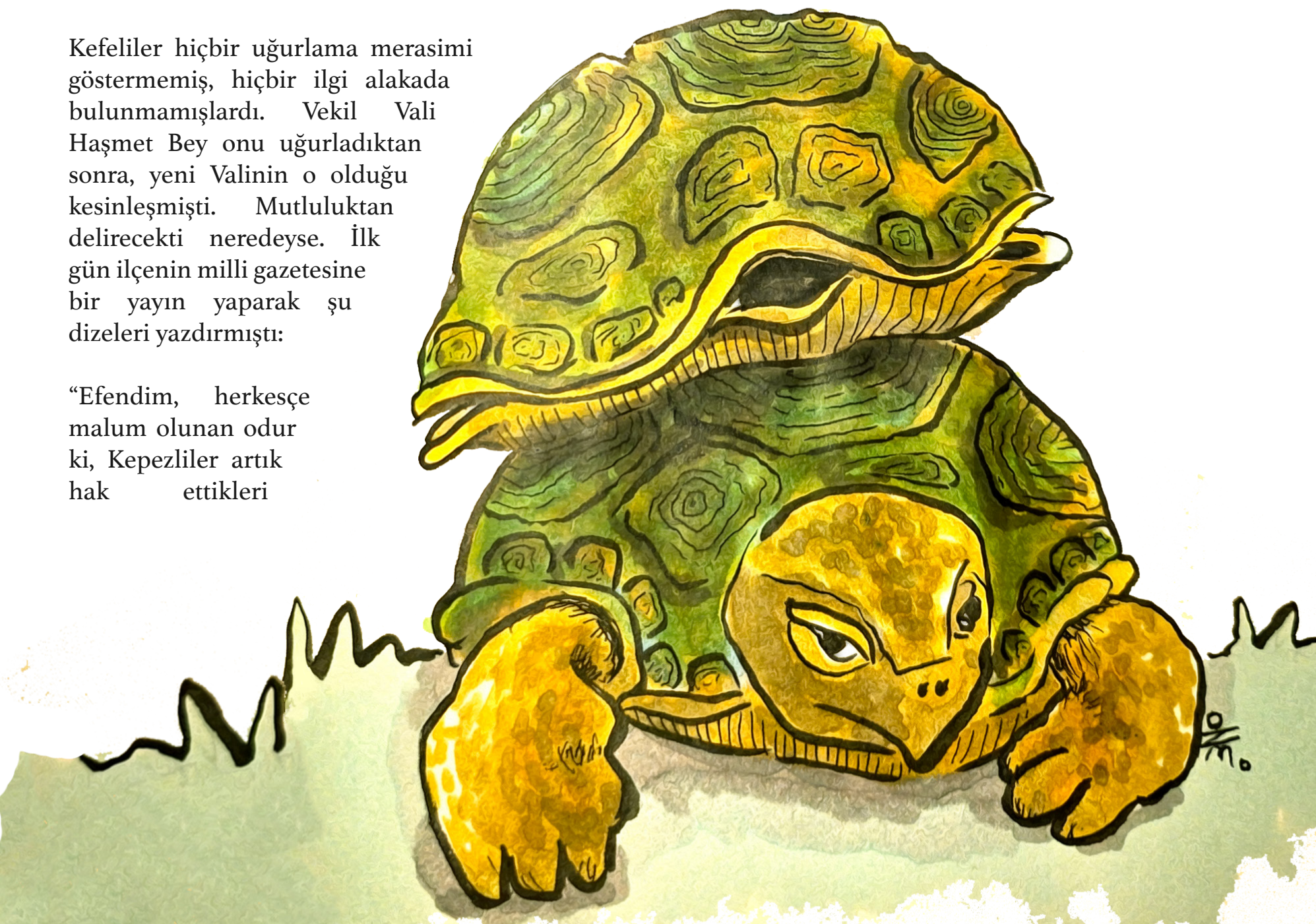
Kefeliler olmak istiyorlar. Yıllar önce Japonların bize bıraktığı bu mirası sırtlayacağız. Önceki Valimiz, teessür ederek itiraf ediyorum ki, beceremedi. Ancak ben bunu başaracağım!”

Bu haberin yazısı pek bir memnun etmişti onları.

Ancak birkaç ay geçmemişti ki, kaplumbağaların sayılarında ciddi azalma olmuştu. Haşmet Bey, bütçe ile birçok tilki, rakun ve kuş popülasyonunu arttırmak için zekice ve şeytani girişimlerde bulunmuştu. Bunun için gizli bir ekip kurmuştu. Saldırıya uğrayan kaplumbağalar, kaşla göz arasında bu hayvanlara yem oluyordu. Zamanla hiç bulunamaz raddeye gelmiştiler.

Sonunda, nüfuslarının azaldığını gören halk, bu hayvanı uğursuz olarak görmeye başladı. Vali Bey, en sonunda parkı da ihale ile kiraya vermesi için yeni yanaşma Başkan ile anlaştı. 40 yıllığına kiralanan bu parkın gelirini yarı yarıya kendilerine kırıştılar... Hem de protestosuz, kavgasız, gürültüsüz...

Sessizce, tıpkı bir kaplumbağa gibi...

SEVİNÇ YAŞAR

“İyiim” tek bir kelimeye kaç gözyaşı, kaç kalp ağrısı, kaç yorgunluk, kaç yılgınlık, kaç yaşanmışlık, kaç yalan sığdırabilir ki insan?

“Saymadım!

Lakin çokça sığdırdığını, bolca acı deneyimle öğrendim” dedi kadın...

Uzun bir sessizliğin ardından devam edebilme gücünü toplamış olmalı ki; titreyen sesiyle anlatmaya devam etti:

"Ruhumun paramparça olduğu, içimdeki volkanın patlayıp, lavları yüreğimi kor gibi yaktığında; gözyaşlarım boğazıma bir yumru gibi oturup beni boğduğunda, sorgusuz güvendiklerim tarafından sırtımdan vurulduğumda; 'hayır, o öyle değil' dediklerinde tam olarak öyle biri olduklarını, bana kendilerini savunacak hiçbir şey bırakmadıklarında yazık ki; deneyimlerim en acısını yaşayarak öğrendim.

"Belleğimin içinde dönüp duran eksik sorular kol gezindiğinde; inanıp-inanmama, güvenip-güvenmeme arasında gidip gelen duygulara nefesimi sıkıştırıp, aralarda boğulduğunda, derin derin nefes alma gerekliliğini beynimde yankılanan çanların eşliğinde soluğumu boşluğa düşürüp, dolgu zamanlarda öğrendim.

"Hayatın tüm renk cümbüşlerinden uzak her şeye siyah-beyaz tarafından bakmayı dilediğim, lakin bolca gri renkle tanıştığım, yaşamın ortalarına gelip de elimdeki çölden başka kazancımın olmadığını fark ettiğim, buna rağmen içimde neden olduğu belli olmayan umut ve sabırlı bir inançla devam edebilmeyi öğrendiğimde" diyordu.

"Kafamın içinde kıyametler koparken, bağıra çağıra bağırarak susmayı, hissizliğin hiçlikle karıştığı çok fazla hissin altında ezildiğimde, belleğimi yıkayıp da tüm düşüncelerden kurtulmayı, yatınca tavanların konuşmadığı, uykuyu uyuyabilmeyi dilediğimde öğrendim. “Beynimin her bir kıvrımında farklı tonda çanların çalmadığı, bedenim geçici sarhoşluğundan ziyade; cevabını bilmediğim 'nasıl unutulur düşünmek?' sorusunun ağırlığıyla, iradenin kalkış sarhoşluğunda öldüğü, beynim unutmak için düşüncelerini kum torbası gibi dolduğu ve yılgınlığı zamanlarda öğrendim!”

“İyiim” demeyi öğrendiğinde, yaşamın bir yalan olduğunu diyordu ve ekliyordu.

memorie mancante*

KUMRU BİL

Resimde şimdi yaşlanmış Martha'nın arkadaşı Laura'nın mitolojik ya da fantastik yerlerden yolladığı kartpostalları okuduğunu görmekteyiz. Martha'nın arkadaşıyla seyahat etmek yerine aynı yerde kalması üzerine bu kartpostallara bakarak pişmanlık duymakta olduğunu mu, onun da başka yerler görüp Laura'ya cevap yazdığını mı, yoksa birlikte gezip bunu kendi aralarında bir tür oyun yapıp yapmadıklarını gözlemciye bıraktım, tıpkı Laura'nın ölü olup olmadığını da gözlemciye bırakmam gibi.

beklediğim bir mucize değil

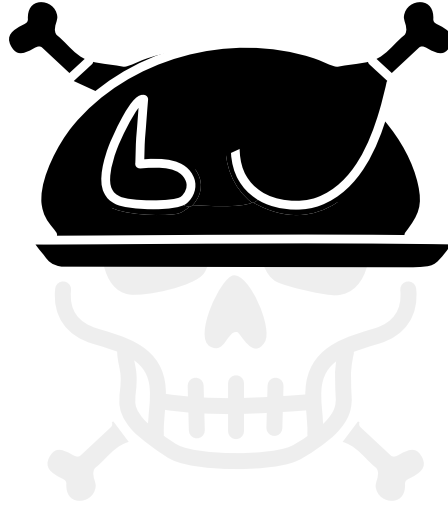
BEYZA KORKAR

Seneler geçti içimden
Bir mucize beklemiyorum artık–
Senelerden.
Alışıyor günlerin hafifliğine, insan.
Yine de sonsuz kez diliyor kendisini –
Kendinden
Bir vedalaşma günü kadar umutsuzca.
Bense; sadece birkaç süslü kelime istiyorum,
İçimdeki yırtık sayfalardan.
Altı çizilesi, birkaç sevgi dolu ah cümlesi
Belki de.
İnanıyorum çünkü – maalesef
Yalnızlıktan büyük şeylerin varlığına.
Ve bekliyorum her sene
Açtığım perdeden girecek büyüğü güneşi.

Belki de insan olmak korkmaktır günlerden,
Gecelerden ve sonsuz üzüntülerden.
Belki kaçmaktır yenisinden,
Eskisinden ve hiç olmamışlardan.
Belki ümit etmektir bitmeyen şiirleri
Boş bir defterin kapağından.
Yine de bilmiyorum ne getirir
Bu seneler
İçimden geçerken.
Sadece hayal etmek gelir elimden
Korkusuz bir uykuyu

Pınar Hanzade

HİNDİ DOLMA

TALİHSİZLİK

SAHNE 1

_Sakin ol tatlım. Alt tarafı eş, dost, akraba güzel bir gece geçireceğiz o kadar.

_O kadar değil Rıfkı, o kadar değil. Kadın resmen bana meydan okudu, duymadın mı? Yok kimse ondan iyi hindi dolma yapamazmış, yok parmaklarımızı yermişiz. Görsün bakalım el mi yaman bey mi yaman.

_Aman Nermin.

_Gülme, kalbini kırarım.

_Tamam, gülmedim.

_Hindiyi zamanında getirecekler değil mi?

_Getirirler.

_Güven olmaz bunlara. Sen bir daha ara bence.

_Arayayım hayatım.

_Gözünü devirmeden ara.

_Devirmem hayatım.

_Bazen beni hiç anlamıyorsun Rıfkı.

_Anlıyorum anlamasına da biraz abartmıyor musun?

_Abartmıyorum. Kimse benim evimde hakaret edemez bana.

_Hakaret mi? Yok artık Nermin.

_Hakaret tabii. O kim oluyor da benim yılbaşı davetime hindi dolma getiriyor. Rol çalmak denir buna. Sen de "Hiç gerek yok" filan diyemedin Rıfkı.

_Nasıl diyeyim hayatım? Kadın incelik yapmak istemiş. Getirme denir mi?

_Ayrıca sen neden demedin?

_Ben diyemem.

_Nedenmiş o?

_ "Beni rakip gördü de o yüzden istemedi" mi desin? O zevki yaşatır mıyım ona?

_Oldu hayatım, sen bildiğin gibi yap. Çıkıyorum ben.

_Tatlıları unutma.

_Unutmam.

_Hindiyi asla unutma.

_Unutmammm...

Erkek işte, on sekiz yıl anlamamış, şimdi mi anlayacak beni? Kendileri arabalarını yarıştıırken normal ama konu hindi dolmaya gelince abartma Nermin. Abartacağım, hem de öyle bir abartacağım ki o Sevda bir daha hindi dolma yapmaya utanacak. Bırak yapmayı, hindi görse ağlayacak, o derece yani. Neyse, mezeleri hazırlayayım en iyisi.

SAHNE 2

_Ne harika bir sofraya bu böyle Nermin.
_Çok teşekkür ederim Aylacığım. Pek özenemedim ama...
_Daha ne olsun şekerim. Bir kuş sütü eksik, eline sağlık.
_Eksik olma canım.
_Bir Sevdalar kaldı gelecek galiba.
_Öyle canım, öyle. Assolist ya kendisi, erken gelemeyen hiçbir yere.
_Anlamadım canım.
_İçecekleri getireyim dedim. Siz keyfinize bakın lütfen.
_Ben getiririm hayatım. Ayrıca o kadar yüksek topukla rahat edebilecek misin sen?
_Ederim Rıfkıcığım, merak etme sen.

Gören de ilk defa topuklu giyiyorum sanacak. Bu erkeklerde bir tuhaf. Kapı çalıyor galiba. Geldi hindilerin efendisi.

_Hoş geldiniz Sevdacığım.
_Hoş bulduk canım.
_Alayım elindekini.
_Yok, ben bırakırım mutfığa.
_Gerek yok canım, ver bana.
_Yok yok, zahmet etme sen.
_Ne zahmeti şekerim ver şunu.
_Ben koyarım dedim Nermin.
_Yahu, inat etme ver şunu.
_Çekiştirmesene canım.
_Bırak o halde.
_Zahmet etme diyorum.
_Ver artık şunu. Ayyy...
_Ay kadın düştü, yardım et Servet. Rıfkı Bey, Rıfkı Bey yetişin!
_Hayatım, ne oldu sana?
_Yerdeyim ya Rıfkı, ne olmuş olabilir sence?
_O kadar yüksek topukla olacağı buydu.
_Topuk diyor hâlâ. Ayağım kırıldı Rıfkı, ambulans çağır.

Bilerek yaptı, adım gibi eminim bilerek yaptı. Şuna bak bir de sırtıyor karşımda.

SAHNE 3

_İyi misin hayatım?

_İyiyim Rıfkı, merak etme!

_Çok korkuttun bizi tatlım, tekrar geçmiş olsun.

_Teşekkür ederim Aylacığım. Geceniz de mahvoldu. Saatlerdir benimle hastane köşelerinde böyle.

_Olur mu öyle şey canım? Sayende bambaşka bir yılbaşı deneyimi yaşadık hep birlikte.

Ulan Sevda, dalga geçiyor bir de.

_Yaa, yeni yıla da girdik değil mi? Hepinize mutlu seneler.

_Girdik canım, üç saat önce hem de.

Bak ya, laf sokuyor hâlâ. Tuzak kuran o değil sanki.

_Çıkabilirmişiz hayatım.

_Tamam Rıfkıcığım.

_Nazara geldim kesin. Gözü göz değil bu kadının. Yarın Saime Teyze'yi arayayım da gelip bir kurşun döksün bana.

_Kimseyle de vedalaşamadım doğru düzgün. Ayıp oldu insanlara.

_Olsun hayatım, düşünme bunları şimdi.

SAHNE 4

_Kapıyı açık mı unutmuşuz?

_Yoo, kapatmıştım ben.

_Eyvah Rıfkı.

_Dur hayatım, panik yapma hemen. Sen burada bekle, ben bir bakayım.

Nereye gidiyorsun Rıfkı, yalnız bırakma beni burada. Kime diyorum Rıfkı?

_Hırsız girmiş Nermin.

_Ne, hırsız mı girmiş? Çekil önümden.

_Dur hayatım, basma ayağının üzerine.

_Aman Allah'ım, bu ne hâl böyle? Evin altını üstüne getirmiş. Kasa, kasaya bak.

_Baktım, bulamamış kasayı. Sana bir not bırakmış ama.

_Bana mı? Ne notu?

_Al, oku.

_Ver bakayım. "Hayatımda yediğim en güzel hindi dolmaydı. Elinize sağlık."

_Hindi dolmamı mı yemiş?

_İkisinden de yemiş.

_İkisinden de derken?

_Hem seninkinden hem Sevda'nın yaptığından işte. Dalga geçiyor utanmadan bir de. Neyse, polisi arayayım ben.

_Hayır, olamaz!

_Ne olamaz Nermin?

_Hangisi?

_Ne hangisi?

_Hangi hindi dolmayı beğenmiş?

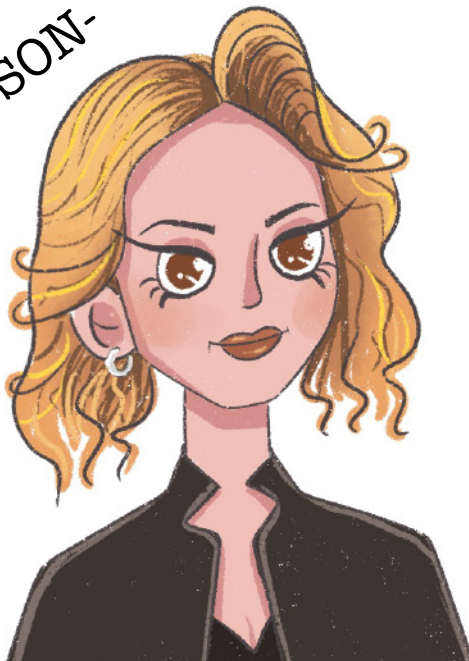
_Çıldırдың galiba, nereden bileyim ben?

_Allah'ım! Hayır Allah'ım! Bu soruyla yaşayamam ben.

_Polisten önce bir psikolog bulsam daha iyi olacak galiba Nermin.

_Anlamıyorsun beni Rıfkı. Ne zaman anladın ki zaten Rıfkı? Psikologdan önce bir boşanma avukatı bul Rıfkı...

-SON-

kış güneşi

NAZ ÖZKAN

Bu satırları çok keyifli, biraz da muzip bir kış güneşini öperken yazıyorum. Odamda kırmızı desenli bardağımdan süzülen kahve kokusu, duvarlarımda güneşten yansıyan yüzümün gölgesi... Müthiş bir huzur ortamı yarattım kendime, tek tek,ilmek ilmek işledim her köşesini evimin. Hatalarımdan aldığım derslerle karıştırdım çimentosunu. Çatıyı oluştururken gövdemden kopardığım sancılarımı sürdüm kiremitlerin arasına, onlarla sağlamlaştırdım her birini. Gözyaşlarımla dondurdum tuğlalarımı örerken. Zeminini sağlam yaptım daha ilkten oluştururken. PencereLERİMİ sadece kendi doğrularımLA değil, empatiyle de birleştirdim. KapılarıM sonsuza kadar sımsıkı kapalı kalmasın diye hafif aralık bıraktım. Zor oldu ama sonunda oldu. Sonunda o hep istediğim huzuru, hep dilediğim mutluluğu kendi içimden çıkarmayı başardım. Meğer hep benimleymiş zaten. İçimde bir parçammış, fark edememişim ya da bana ait değilmiş gibi hissetmişim. Artık yüzüme gözüme değil yüreğime bulaştırıyorum her zerresini.

Size de oldu mu bu? Hani bazen bazı günleri, bazı yerleri ve bazı insanları yeniden yaşamak isteriz ya, onun gibi bir his değil mi bu? Farkında olmayız bu isteklerimizin ama oradadır hep, bize ait olup olmadığını anlayamayız bazen. Değişik hissedersiz, garip bir zaman dilimine sokar bu hissiyat bizi, tuhaf gelir birçok şey gözümüze. Hep içeride bir yerlerdedir, anlamlandıramayız ama biliriz. Adı mutluluk olur, sevinç olur, boşluk ya da varoluşsal sancı, kanak, yerli yersiz batar, bildiniz mi o hissi? Nereye giderseniz gidin sizinle gelir. Atsanız olmaz, satsanız olmaz, bazen elinize avucunuza sığmaz, bazen de nokta kadar bile yer tutmaz ama hep oradadır. Size geçmişİ arzulatır, geçmişte kalan güzel, masum günleri...

Aslında geriye dönüşleri nadiren isteyen bir insandım. Geçmişin geçmişe ait olduğunu, ileriye bakmamın ve hep ileriye düşünmemin daha doğru

olduğunu savunurdum. Ama son yıllarda ne düşünmem gerektiğini biliyorum, bilemiyorum... Otuz yaşındayım ve yirmi sekizden beri düzenli olarak eskiye dönmek istiyorum. Hala da bayağı bir eskiye. Bir gün uyandığımda kendimi tatlı bir ezgi sayfalarından herhangi birinde bulmuş istiyordum. Marie Curie ne radyoaktif etkileye mi, ne de keşifler için Austen ile buluşamadan ölebiliyim... O derece eskiye, o derece geriye. Çünkü bu çağ, özellikle milenyumdan sonrası kocaman, girdap gibi büyüyen bir kara delik deniziydi. Kayıp ve ıssız hissetmiyorduk sürekli yalnızlık ve sokaklarda kol geziyor. Daha ne olur? Bu arada evet, otuz yaşındayım. Otuz yaş da bir günün daha büyüğü ve dik bir yaş zannıydı, belki eskiden öyleydi de, belki büyürdü alemiz, insanlarımız ve tabii ki derterimiz. Dert zannettiklerimizin. Bir an önce büyümek istirdik ya hani, ne garip. Ergenliğimize empoze edilmiş en büyük handikap bu sancıydı. Her şeyi çok hızlı bir şekilde büyütme sevdamızdan mıdır, nedir? Sen artık abla oldun, abi oldun, okula başladın ya da anne oldun, baba oldun, sen bir şey oldun ya zaten, henüz işte tüm bunlar olduğunda nereden yüklediğini bilmediğin o sorumluluğu da al ve büyü! Bir an önce büyü! Bir yerlerine monte et der gibi! Yaşın kaç olduğunuda bir önemi yok. Yeter ki büyü... Sana verilen ne ise, onu uyum sağla. Tüm kararları büyük bir olgunlukla ver, hadi artık, büyüdün kocaman kız-adam oldun, evlenecek yaşa geldin. Evet, bir de bu muazzam cümle var. Evlenecek yaşa. Bir tarafımı gülerim ben bu cümleye! Tabii bir yandan da derin bir kederim. Bu cümleler bana. Hani bazen hayatın o gerçeklerini duyup, gördüğün gözlemini bir noktaya sabitleyin, bakmak istiyorum boşluğa. Ne zaman oluştum bunlar? Daha doğrusu, hala neden, niye var oluyor tüm bunlar? Neden bu kadar hızlı büyümek zorunda kalıyoruz? Neden?

Derinlerde daha fazla soru işaretleri ve varoluşsal sancılar barındırıyorum içimde ama hepsini dokmeyeceğim buraya. En azından bu yazıda değil.

Sadede gelecek olursam, eskiyi özleyorum azizim ama içinde bu saçmalıklarla olmadığım, bu aklıla, bu zekâyla

gidebileceğim bir eskiyi istiyorum. Sanırım ben
eskiyi o tatlı, sıcak çikolata ya da sıcak bu torbası
eşisi olan masumiyetini istiyorum. Buram buram
zarafet kokan, herkesin birbirine saygı duyduğu, bu
denli arınmış beslemediği, taze fesleğen tadında nefis
rūnleri istiyorum. Çünkü bu çağı çözemiyorum,
verilecek bir şeyleri yanlış yapıyorum, orası kesin
ama o şeyin ne olduğunu da bulamıyorum. Bir süre
sonra mecburen elini eteğimi çekiyorum herkesten.
İnanırcı değil çünkü herkes o kadar yapay, o kadar
plastik hissettiriyor ki; soba ateşinde erimesim,
üzerimde de keşane pişiresim geliyor! Hatta bir kaşık
suda... Tamam, tamam o kadar da değil. Sadece, keşke
bir yerlerde durup düşünecek vaktimiz olsaydı. Bizi
bir zaman önce büyüme derdinde olan
ebeveynlerimizden onların ebeveynlerine, tüm
insanlığa boydan boyuna düşünmesi, dilediğince
yaşamaları gereken zaman verilseydi. Çok güzel olmaz
mıydı? O hep bizimle, içimizde var olup
tanımlayamadığımız iyi-kötü tüm hisler var ya, işte
onların hepsini zamanı da bulur yerinden çıkarır, ne
yapmak istiyorsak onu yaparız...

Hani bir kış sabahı otobüs durağında dümdüz otobüs
ne var gibi durup öylece geliş güzel yola bakarsın ya;
nada onun gibi, bir boşlukta süzülürcesine
düşünürsün. Keşke kim ve nasıl biri olmak
istiyordum diye ayanımızda sessiz sedasız otobüs
bekleyenler, amcalar, henüz uykunun
mahmurluğunu dağıtamamış gözlerimizin içine
bakıp söylebilselerdi keşke: İyi ki varsın! Sen
önemlisin ve değerlisin! Hiçbir şey için geç değil!

En çok da ergenliğe yeni adım atmış gençlere
haykırmak istiyorum ya da hiç fark etmez, aynı yaşta
olduğum tüm kadınlarıma! Belki yoktur, belki vardır,
bilinmez ama bence herkesin bazen duymaya ihtiyaç
duyduğu birkaç sözüm var: Yeni bir yıla daha giriş
yapmış olacaksın yakında. Evet, bir parça daha
büyüdün, bir parça daha yaş aldın, pastanın bir
diliminden daha kaptın ve bu çok güzel bir şey! Büyük
bir üç yüz altmış beş günün var! Ekstradan da altı
saat... Hayata dair kararlarını verememiş olabilirsin,

seçimlerini iyi değerlendirememiş, her şeyi başaramamış
olabilirsin! Bunda bir problem yok, sorun değil. Vaktin
var. Hâlâ birçok şey için vaktin var! Çözemediğin şeyler
olabilir, hayat çözülecek bir problem değil ki zaten;
yapmak istediğin her şey ve tüm hayallerin için hala
vaktin var! Hayatında biri olmayabilir, kendi kendine
takılmanın keyfini sürebilirsin kış güneşine. Bir ilişkin
olabilir, evlenmiş, evlenmemiş, ebeveyn olmuş ya da hali
hazırda hepsinden uzak durmuş olabilirsin. Bir işe
başlamış ya da bir işi arkada bırakmış olabilirsin.
Hepsinin zorlayıcı olduğunu düşünüyor olabilirsin,
hepsinin zorlayıcı olmadığını da düşünüyor olabilirsin.
Kafa karıştırıcı gibi görünüyor ama değil! Sen, sen olmaya
devam ettiğin sürece hepsini deneyimleyebilirsin! Kimse
mükemmel değil ya hani, sen de mükemmel olmak
zorunda değilsin! Önemli olan kendin olabilmek, kendin
kalabilmek, kendine iyi bakabilmek ve hakkın olanı
korumak! Gerisi çorap söküğü zaten...

Bu yaşa gelmiş -o yaş ne ise artık- hâlâ ne olmak istediğine
karar verememiş olabilirsin ya da çoktan vermiş olduğun
kararlar seni bambaşka yerlere sürüklemiş, seni
bambaşka gösteriyor olabilir. Sorun değil! Gerçekten
değil. Dünya gibi bizler de her gün, her saat hatta her an
değişiyoruz. Değişim dediğin şey sandığın kadar büyük
bir problem değil. Hatta bir problem de değil. Tamam,
hepimizin hayatı nasıl yaşamak gerektiğine dair bir fikri
var elbet, olmak da zaten ama herkesin kendine göre farklı
başarım yöntemleri pekâlâ olabilir. Sana doğru gelen bir
başkasına yanlış gelebilir ya da tam tersi. Bence en
önemlisi herkesin kendini daha iyi tanımaya ve kendini
öğrenmeye zamanı olmalı ki ona göre yöntem
geliştirebilsin. Hem ne demiş ünlü düşünürümüz?
Herkesin hayatına kimse karışamaz!

Geç kalmadık dostlar! Yurttaşlar! Romalılar! Yaşlanmadık!
Daha bir sürü vaktimiz var her şey için. Hayatımız ve
içinde bulunduğumuz yer küre tamamen bizim! Üstelik
içinde birkaç ay daha gökyüzünde göreceğimiz turuncu
kokulu kış güneşi de mevcut! Nefis bir şey değil mi bu?
İçinizdeki o hissi çıkarın ortaya! Korkmayın, gücenmeyin!
Yalnızca kendinize ve aldığınız nefese güvenin. Bol bol kış
güneşi tüketin, sarılın, sevin, sevin.

kış güneşi

NAZ ÖZKAN

Bu satırları çok keyifli, biraz da muzip bir kış güneşini öperken yazıyorum. Odamda kırmızı desenli bardağımdan süzülen kahve kokusu, duvarlarımda güneşten yansıyan yüzümün gölgesi... Müthiş bir huzur ortamı yarattım kendime, tek tek,ilmek ilmek işledim her köşesini evimin. Hatalarımdan aldığım derslerle karıştırdım çimentosunu. Çatıyı oluştururken gövdemden kopardığım sancılarımı sürdüm kiremitlerin arasına, onlarla sağlamlaştırdım her birini. Gözyaşlarımla dondurdum tuğlalarımı örerken. Zeminini sağlam yaptım daha ilkten oluştururken. PencereLERİMİ sadece kendi doğrularıyla değil, empatiyle de birleştirdim. Kapılarım sonsuza kadar sımsıkı kapalı kalmasın diye hafif aralık bıraktım. Zor oldu ama sonunda oldu. Sonunda o hep istediğim huzuru, hep dilediğim mutluluğu kendi içimden çıkarmayı başardım. Meğer hep benimlemiş zaten. İçimde bir parçamış, fark edememişim ya da bana ait değilmiş gibi hissetmişim. Artık yüzüme gözüme değil yüreğime bulaştırıyorum her zerresini.

Size de oldu mu bu? Hani bazen bazı günleri, bazı yerleri ve bazı insanları yeniden yaşamak isteriz ya, onun gibi bir his değil mi bu? Farkında olmayız bu isteklerimizin ama oradadır hep, bize ait olup olmadığını anlayamayız bazen. Değişik hissedersiniz, garip bir zaman dilimine sokar bu hissiyat bizi, tuhaf gelir birçok şey gözümüze. Hep içeride bir yerlerdedir, anlamlandıramayız ama biliriz. Adı mutluluk olur, sevinç olur, boşluk ya da kalabalık olur, kayboluş ya da varoluş olur, sancır, kanar, yerli yersiz batar, bildiniz mi o hissi? Nereye giderseniz gidin sizinle gelir. Atsanız olmaz, satsanız olmaz, bazen elinize avucunuza sığmaz, bazen de nokta kadar bile yer tutmaz ama hep oradadır. Size geçmişİ arzulatır, geçmişte kalan güzel, masum günleri...

Aslında geriye dönüşleri nadiren isteyen bir insandım. Geçmişin geçmişe ait olduğunu, ileriye bakmamın ve hep ileriye düşünmemin daha doğru

olduğunu savunurdum. Ama son yıllarda artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum, bilemiyorum... Otuz yaşındayım ve yirmi sekizden beri düzenli olarak eskiye dönmek istiyorum. Hem de bayağı bir eskiye. Bir gün uyandığımda kendimi tarihin tozlu sayfalarından herhangi birinde bulmak istiyorum! Marie Curie ile radyoaktif etkilere maruz kalabilir, Jane Austen ile hiç kavuşmadan ölebilirim... O derece eskiye, o derece geriye. Çünkü bu çağ, özellikle milenyumdan sonrası kocaman, girdap gibi büyüyen bir kara deliğe dönüştü. Kayıp ve ıssız hissettiriyor sürekli. Yalnızlık zaten sokaklarda kol geziyor... Daha ne olsun? Bu arada evet, otuz yaşındayım. Otuz yaşı daha olgun, daha büyük ve dik bir yaş zannederdim, belki eskiden öyleydi de. Çabuk büyürdü ailemiz, insanlarımız ve tabii ki dertlerimiz. Dert zannettiklerimiz... Bir an önce büyümek isterdik ya hani, ne garip. Ergenliğimize empoze edilmiş en büyük handikap bu sanırım. Her şeyi çok hızlı bir şekilde büyütme sevdamızdan mıdır, nedir? Sen artık abla oldun, abi oldun, okula başladın ya da anne oldun, baba oldun, sen bir şey olmalısın ya zaten, heh işte tüm bunlar olduğunda nerden yüklendiğini bilmediğin o sorumluluğu da al ve büyü! Bir an önce büyü! Bir yerlerine monte et der gibi! Yaşının kaç olduğunun da bir önemi yok. Yeter ki büyü... Sana diretilen ne ise, ona uyum sağla. Tüm kararlarını büyük bir olgunlukla ver, hadi artık, büyüdün kocaman kız-adam oldun, evlenecek yaşa geldin. Evet, bir de bu muazzam cümle var. Evlenecek yaş! Bir tarafımla gülerim ben bu cümleye! Tabii bir yandan da derin bir iç çektiriyor bu cümleler bana. Hatta bazen bazılarımızın gerçeklerini duyup, gördükçe gözlerimi bir noktaya sabitleyip öylece bakmak istiyorum boşluğa. Ne zaman oldu tüm bunlar? Daha doğrusu, hala neden, niye var oluyor tüm bunlar? Neden bu kadar hızlı büyümek zorunda kalıyoruz? Neden?

Derinlerde daha fazla soru işaretleri ve varoluşsal sancılar barındırıyorum içimde ama hepsini dökmeyeceğim buraya. En azından bu yazıda değil.

Sadede gelecek olursam, eskiyi özleyorum azizim ama içinde bu saçmalıkların olmadığı, bu akılla, bu zekâyla

gidebileceğim bir eskiyi istiyorum. Sanırım ben eskinin o tatlı, sıcak çikolata ya da sıcak su torbası etkisi olan masumiyetini istiyorum. Buram buram zarafet kokan, herkesin birbirine saygı duyduğu, bu denli art niyet beslemediği, taze fesleğen tadında nefis günlerimizi istiyorum. Çünkü bu çağı çözemiyorum, bir yerlerde bir şeyleri yanlış yapıyorum, orası kesin ama o şeyin ne olduğunu da bulamıyorum. Bir süre sonra mecburen elimi, eteğimi çekiyorum herkesten. İnanırcı değil çünkü! Herkes o kadar yapay, o kadar plastik hissettiriyor ki; soba ateşinde eritesim, üzerinde de kestane pişiresim geliyor! Hatta bir kaşık suda... Tamam, tamam o kadar da değil. Sadece, keşke bir yerlerde durup düşünecek vaktimiz olsaydı. Bizi bir an önce büyütme derdinde olan ebeveynlerimizden onların ebeveynlerine, tüm insanlığa boylu boyunca düşünmesi, dilediğinde yaşaması gereken zaman verilseydi. Çok güzel olmaz mıydı? O hep bizimle, içimizde var olup tanımlayamadığımız iyi-kötü tüm hisler var ya, işte onların hepsini zamanında bulur, yerinden çıkarır, ne yapmak istiyorsak onu yapardık...

Hani bir kış sabahı, otobüs durağında dümdüz otobüs bekler gibi durup öylece gelişi güzel yola bakarsın ya; tam da onun gibi, bir boşlukta süzülürcesine düşünebilseydik keşke kim ve nasıl biri olmak istediğimizi. Mesela yanımızda sessiz sedasız otobüs bekleyen teyzeler, amcalar, henüz uykunun mahmurluğunu dağıtamamış gözlerimizin içine bakıp söyleyebilselerdi keşke: İyi ki varsın! Sen önemlisin ve değerlisin! Hiçbir şey için geç değil!

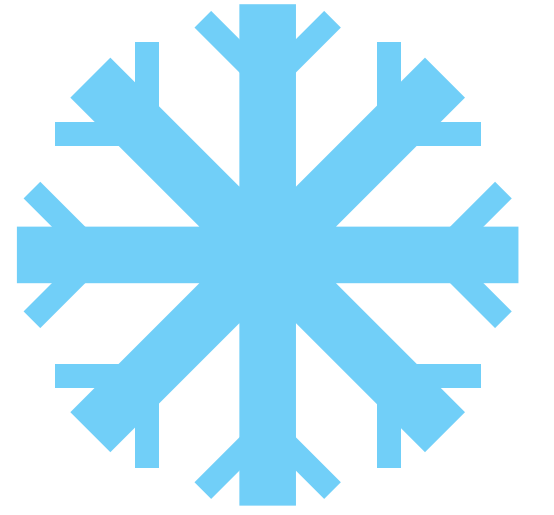
En çok da ergenliğe yeni adım atmış gençlere haykırmak istiyorum ya da hiç fark etmez, aynı yaşta olduğum tüm akranlarıma! Belki yoktur, belki vardır, bilinmez ama bence herkesin bazen duymaya ihtiyaç duyduğu birkaç sözüm var: Yeni bir yıla daha giriş yapmış olacaksın yakında. Evet, bir parça daha büyüdün, bir parça daha yaş aldın, pastanın bir diliminden daha kaptın ve bu çok güzel bir şey! Büyük bir üç yüz altmış beş günün var! Ekstradan da altı saat... Hayata dair kararlarını verememiş olabilirsin,

seçimlerini iyi değerlendirememiş, her şeyi başaramamış olabilirsin! Bunda bir problem yok, sorun değil. Vaktin var. Hâlâ birçok şey için vaktin var! Çözemediğin şeyler olabilir, hayat çözülecek bir problem değil ki zaten; yapmak istediğin her şey ve tüm hayallerin için hala vaktin var! Hayatında biri olmayabilir, kendi kendine takılmanın keyfini sürebilirsin kış güneşine. Bir ilişkin olabilir, evlenmiş, evlenmemiş, ebeveyn olmuş ya da hali hazırda hepsinden uzak durmuş olabilirsin. Bir işe başlamış ya da bir işi arkada bırakmış olabilirsin. Hepsinin zorlayıcı olduğunu düşünüyor olabilirsin, hepsinin zorlayıcı olmadığını da düşünüyor olabilirsin. Kafa karıştırıcı gibi görünüyor ama değil! Sen, sen olmaya devam ettiğin sürece hepsini deneyimleyebilirsin! Kimse mükemmel değil ya hani, sen de mükemmel olmak zorunda değilsin! Önemli olan kendin olabilmek, kendin kalabilmek, kendine iyi bakabilmek ve hakkın olanı korumak! Gerisi çorap söküğü zaten...

Bu yaşa gelmiş -o yaş ne ise artık- hâlâ ne olmak istediğine karar verememiş olabilirsin ya da çoktan vermiş olduğun kararlar seni bambaşka yerlere sürüklemiş, seni bambaşka gösteriyor olabilir. Sorun değil! Gerçekten değil. Dünya gibi bizler de her gün, her saat hatta her an değişiyoruz. Değişim dediğin şey sandığın kadar büyük bir problem değil. Hatta bir problem de değil. Tamam, hepimizin hayatı nasıl yaşamak gerektiğine dair bir fikri var elbet, olmalı da zaten ama herkesin kendine göre farklı baş etme yöntemleri pekâlâ olabilir. Sana doğru gelen bir başkasına yanlış gelebilir ya da tam tersi. Bence en önemlisi herkesin kendini daha iyi tanımaya ve kendini öğrenmeye zamanı olmalı ki ona göre yöntem geliştirebilsin. Hem ne demiş ünlü düşünürümüz? Herkesin hayatına kimse karışamaz!

Geç kalmadık dostlar! Yurttaşlar! Romalılar! Yaşlanmadık! Daha bir sürü vaktimiz var her şey için. Hayatımız ve içinde bulunduğumuz yer küre tamamen bizim! Üstelik içinde birkaç ay daha gökyüzünde göreceğimiz turuncu kokulu kış güneşi de mevcut! Nefis bir şey değil mi bu? İçinizdeki o hissi çıkarın ortaya! Korkmayın, gücenmeyin! Yalnızca kendinize ve aldığınız nefese güvenin. Bol bol kış güneşi tüketin, sarılın, sevin, sevin.

soğuk bir kar tanesinden sıcak bir umuda giden yol

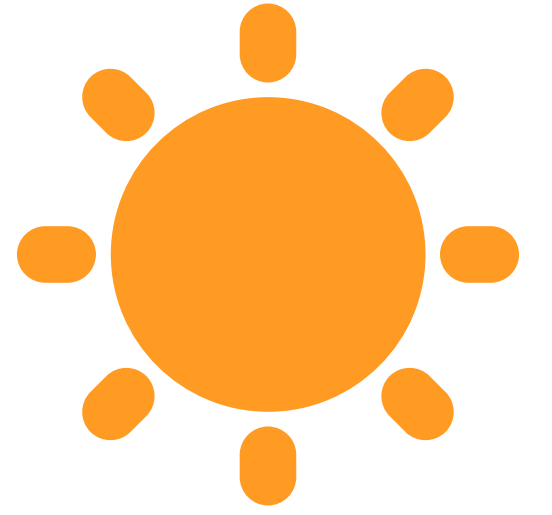
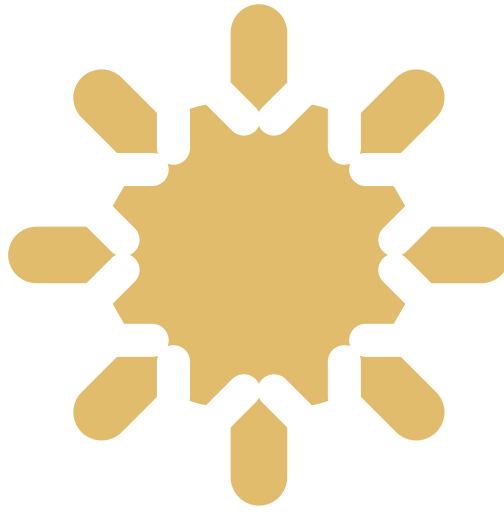
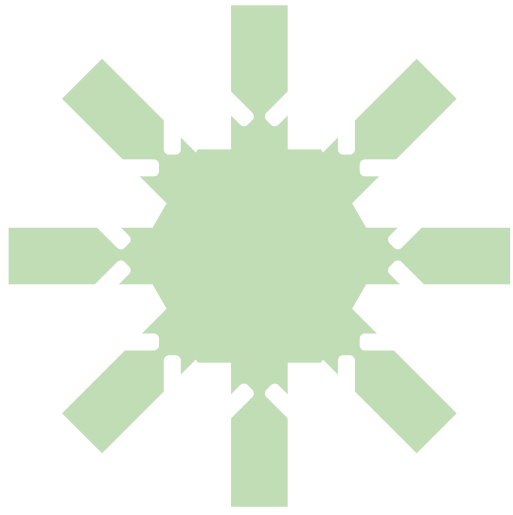

ABDULLAH MEMİŞ

Bazen hayat, bir kar tanesinin düşüşü gibi soğuk ve sessizdir. Her biri birbirinden farklı, ama bir araya geldiklerinde bir bütün oluşturan o minik beyaz kristallerin düşüşü, tıpkı bir insanın içsel yolculuğuna benzer. Her bir kar tanesi, bir umut, bir hayal, gerçekleştirilmeyi bekleyen bir çaba olabilir. Kar, soğuk ve uzak gibi görünse de, aslında tüm doğanın uyanışına hazırlık yaptığı bir dönemin habercisidir. Bu insanların zor günlerinde, geçeceğini bilerek güzel günleri beklediği gibi. Belki de bu yüzden, kar tanelerinin arasındaki yolculuk, insanın umudunu bulmasına dair bir yakınlık metaforudur.

Karla kaplı bir dünyada, umutsuzlukla yol almak zor olabilir. Adımlar ağır, yollar kaygan ve her şey gri görünür. Ama her bir kar tanesi, orada, kendi yerini bulmaya, düşmeye ve en sonunda toprağa karışmaya karardır. Tıpkı insanlar gibi. Hayatta karşılaştığımız zorluklar, belki de kar tanelerinin sessiz düşüşü gibi başlar. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Zorluklar, bize büyümek ve gelişmek için gereken fırsatları sunar. Ve büyümemiz için gereken ihtiyaçları sağlar.

Umut, kar tanelerinin arasındaki ince yolu takip edebilmektir. İnsanlar genellikle zorluklar karşısında pes ederler; kar tanelerinin düştüğü o

soğuk yer, kimi zaman umutsuzlukla örtülü bir yerdir. Karanlık bir dehliz misali. Ancak bir kar tanesinin yolculuğu, kendine özgü bir sonuca ulaşır. İnsanın yolculuğu gibi. Her birinin varlığı, bütünün bir parçasıdır. Bu da bize hatırlatır ki bazen yolculuk, varıştan daha değerlidir. Umut, kar tanelerinin her birinin yere düşmesinden önceki yolculuğunda gizlidir. Süreç can acıtsa da.

Kar taneleri, birbirinden farklı olabilir ama hepsi aynı yere düşer: Toprağa. İnsanlar da farklı koşullarda, farklı mücadelelerle yollarına devam ederler, ama sonunda umut ve huzur, bir şekilde doğanın huzuruyla buluşur. Olmak istedikleri insanlara dönüşme hakkını elde ederler. Belki de

asıl mesele, kar tanelerinin oluşturduğu sessiz güzelliği görmek ve ona tutunmaktır. Bir gün, o kar tanelerinin üstünde güneş parladığında, her ne kadar soğuk olsa da her şeyin beyaz ve saf olduğunu görürüz. Umut, bazen bu kadar basit, bu kadar küçük bir detayda gizlidir.

Hayatın kar tanelerinden umuda giden yolu bulmak için, belki de biraz sabır ve cesaret gereklidir. Umut, kar tanelerinin düşüşünde, her adımda ve her anın içindeki anlamda saklıdır. Bu yüzden unutulmamalıdır ki soğuk bir günde toprağa düşen bir kar tanesi gibi umutsuzlukla bekleyen bugünler güneşli yarınlar için ulaşılacak verimli topraklara hazırlıktır.

ONCE ALIVE™

A game by Cem Boray Yıldırım

Merhaba! Ben Cem, oyun geliştirme dünyasında kendi yolculuğunu çizmiş bağımsız bir geliştiriciyim. Bundan önce elektrik mühendisliği alanında çalışıyordum. Oyun geliştirme tarafında bir eğitimim ve tecrübem yokken, bir hayalin kariyere dönüşmesine tanıklık ettim. Oyun dünyasına olan ilgim oyun oynayarak başladı; süreç, eğlenmekten hayranlık duymaya, oradan ise gözlemlediklerimi uygulama cesareti bulmaya ve günümüzde ilk oyunum Once Alive'ı yayınlamaya kadar gitti.

Oyunum Once Alive, sinematik bir deneyim sunan, hikaye odaklı bir birinci şahıs macera oyunu. Kıyamet sonrası bir dünyada geçen hikayede, birbirine sıkı sıkıya bağlı iki kardeşin hayatına konuk oluyorsunuz. Kendilerini insanlığın son temsilcileri olarak kabul etmişken, HaustVille adlı terk edilmiş bir kasabadan gelen yaşam belirtileri, tüm bildiklerini sorgulamalarına neden oluyor. İşte bu küçük umut ışığı, onları tehlikeli ama bir o kadar da anlamlı bir yolculuğa sürüklüyor.

HaustVille, geçmişin izleriyle dolu; burada yürürken sadece boş evleri gezmeyecek, kaybolmuş hayatların yankılarına da şahit olacaksınız.

Kıyamet sonrası dünyalar her zaman ilgimi çekmiştir. Sessiz bir sokakta tek başıma kaldığım anlarda, kendimi hayatta kalan son insan olarak hayal eder ve bir sonraki adımımın ne olacağını düşünmekten keyif alırdım. Eski köyler, basit yaşamlar ve kurgusal tarikatlar da beni hep çekmiştir. Huzurlu ama ürkütücü bir hava taşıyan yerler... Unreal Engine 5 çıkınca, yeni özellikleri beni öyle

heyecanlandırdı ki bir sabah kendime “Neden bir oyun yapmayı denemiyorum?” dedim. Bu maceranın üç yıl sürecektir zorlu ama bir o kadar ödüllendirici bir yolculuğa dönüşeceğini asla bilemezdim.

Bu süreçte bana ilham veren ve beni bu yolun sonuna götüren şey, oyunu kişisel hale getirmektir. Kendimi ana karakter olan Jim'in yerine koydum ve kendime sordum: Bir insanı her şeyi arkasında bırakıp bilinmezi keşfetmeye ne iter? İşte tam o noktada kardeşimi oyuna dahil etmeye karar verdim; yalnızca ilham kaynağı olarak değil, birebir karakterler olarak da. 3D tarama teknolojisi sayesinde biz Jim ve Daniel olduk.

Everybody's Gone to the Rapture, The Vanishing of Ethan Carter gibi hayranlık duyduğum keşif oyunları ise benim elle tutulur ilham kaynaklarımdı. Bazen oyun deyip geçiyoruz ama, belki de benim hayatımı değiştirdiler.

Bundan sonra tek başıma bir oyun geliştirmeyi düşünmüyorum. Vizyonumu ve öğrendiklerimi başkalarıyla paylaşıp ekip olmak ve daha başarılı işlere imza atmak sonraki hedefim.

Önümde 6-7 seçenek var ve ben bir tanesine çok yakınım. Her şey yolunda giderse, bir sonraki projenin duyurusunu yapmak beklediğimiz kadar uzun sürmeyebilir. Duyurudan sonra ekip oluşturma ve planlama hızlıca başlayabilir. Oyun geliştiricileri ve sanatçılarla tanışmaya devam ediyorum. Her şeyin bir araya geleceği günü ipe çekiyorum.

Sevgiler!

Once Alive inceleme kodları: KTN7V-NXV6Q-53CB2 7ATQG-5ZGTQ-6R54P

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Hayalet Orkide

Merhaba, ben Eren Tosun. 2021 yılında, kendi şarkılarını yapan mütevazı bir alternatif rock grubu olan Hayalet Orkide'yi kurduk. Grubumuzun en son yayınlanan "Sevgilim" adlı tekli şarkısının yazarı olarak, şarkı hakkındaki naçizane yorumumu sizinle paylaşmak istiyorum.

"Sevgilim" şarkısı, uzun ve monoton geçen birkaç senenin ardından, size yeniden yaşadığınızı hissettiren, hayatınıza anlam katan ve sanki başka bir hayatta tanıdığınız ama uzun bir süre ayrı kaldıktan sonra kavuştuğunuz birine ithafen yazıldı. Bu şarkı, günlük hayatta her zaman yaptığınız sıradan şeylerin, yıllar sonra kavuştuğunuz sevgiliyle yapıldığında aslında hiç de sıradan olmadığını fark etmenin hikayesini anlatıyor. Aldığınız her nefeste, dinlediğiniz her şarkıda ve baktığınız her yerde kalbinizde hissettiğiniz o sıcak sevgi; bir an bile ayrılmaya dayanamayacak kadar yoğun bir özlem duygusuyla birleşerek, sözlerle ve notalarla buluşup bu şarkıyı ortaya çıkardı.

İyi dinlemeler!

hayaletorkide.com
linktr.ee/hayaletorkide

Şarkının linki!

karanlık hikayeler

onikofaj

ÖNER ADIYAMAN

Küçüklüğümden beri tırnaklarımı yerim. Daha doğrusu tırnakların yanındaki o deri fazlalıklarını. Bazen derinden kopar, bazen değil aslında çoğu zaman, yara olur, deri sertleşir, kumaşa ya da herhangi bir şeye takılır işte, rahatsız eder, yine dişleyerek o fazlalığı oradan koparırsan sanki her şey normale dönecek gibi hissedersin, hatta bazen bu son dersin, “bu son deri parçası” sanki onu da yedin mi bir daha elini hiç ağzına götürmeyecekmişsin gibi hissedersin, çok değil saniyeler sonra başka bir parmak için aynı kısır döngüyü yaratmak üzeresindir. Siktir! Yine derinden kopar, bu sefer daha az acımıştır, aslında kendine yalan söylersin, aynı şekilde acımıştır ama artık sevmediğin bu huyunu bitirebileceğine inanmak istersin, “bu sefer yara olmayacak” dersin, olsa bile “bu son olur” dersin.

Bir keresinde kendimi çok kaptırdığım bir anda, tükürüğün de verdiği kayganlıkla elim kaydı, ağzımın içinde dişlerimin arasından, sert tırnaklarımın olduğu parmaklarım kaydı, tırnağımla dişlerimin üzerindeki diş etini çizdim, ne çizmesi resmen kestim. Önce kanadı, sonra bembeyaz bir yara kapladı diş etlerimi. Bazı anılar böyledir. Elimi ağzıma götürdüğümde bu an aklıma gelir. Daha dikkatli davranmaya çalışırım. Ağzımın içerisinde tekrar öyle bir kesik olsun istemem, kimse istemez.

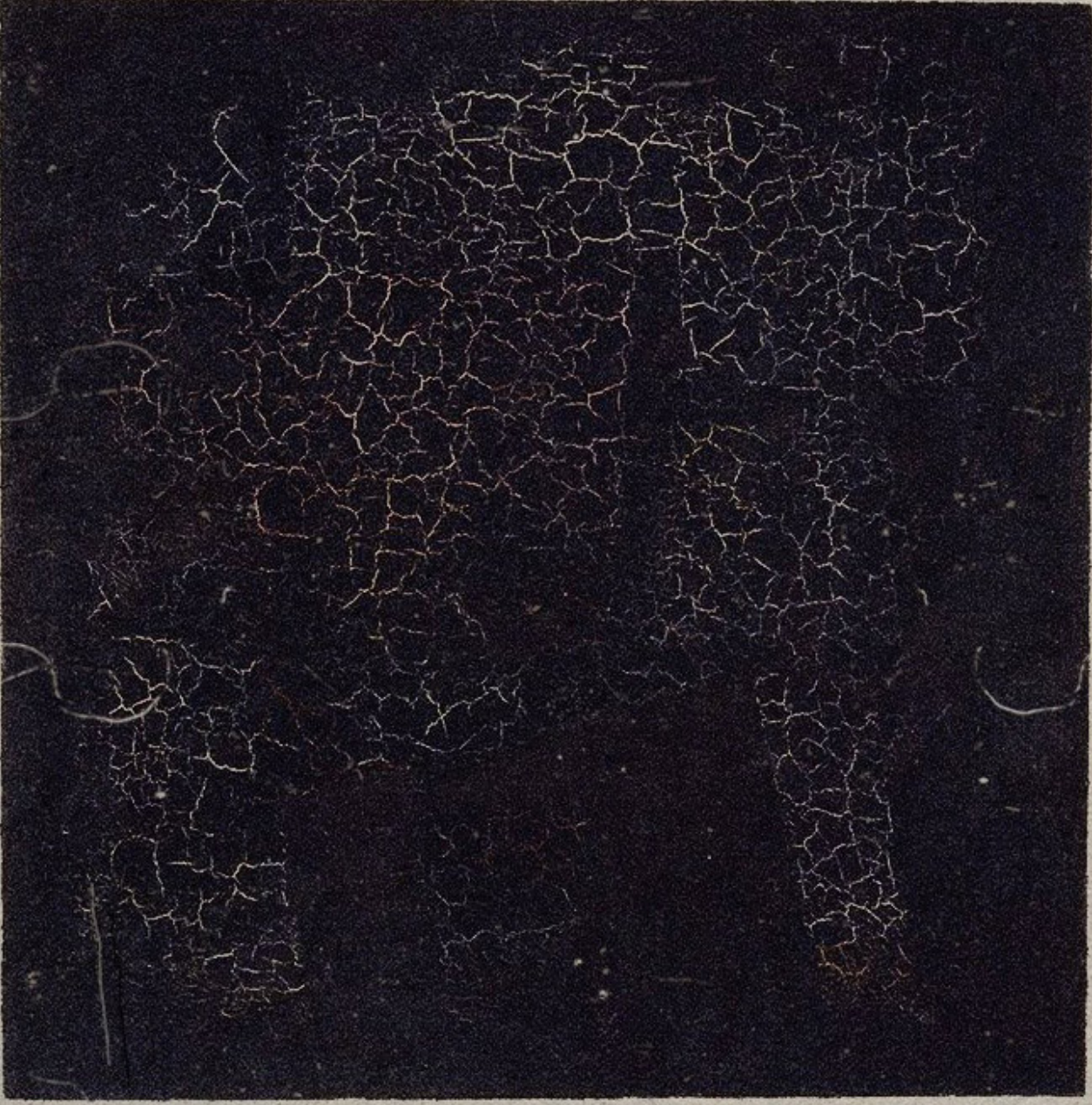
Bir keresinde elim kaymıştı, tırnaklarımla diş etimi kesmiştim. Önce kanadı, ardından bembeyaz bir yara. Bazı anılar böyledir işte. Sonra o yara geçti. Bu istikrar ya da cesaretin sebebi bu mu? Yaraların er ya da geç kapanması mı? Yoksa içten içe hiç geçmeyeceğini bildiğim için mi devam ediyor bu kontrolsüz kaygı yönetimlerim?

Bazı anılar böyledir. Bir keresinde tırnaklarımı yerken, daha doğrusu tırnaklarımın yanındaki o deri şeyleri biliyorsunuz işte, ağzımın içinden elim kaymıştı. Kalın tırnaklı parmaklarım diş etimi çizdi. Bir çizikten daha fazlasıydı bu. Önce kanadı, sonra ağzımı bembeyaz bir yara kapladı.

haklı bir arayış

HALDUN YILMAZ

Rus avangard ressam Kazimir Malevich, 1915 yılında keten tuval üzerine yağlı boya ile çok ses getiren ünlü Siyah Kare adlı resmini çizdi. Eser, yapıldığı zamanda geniş çevrelerce çok anlaşılmasa da günümüzde bir başyapıt olarak kabul ediliyor. Süprematizm olarak adlandırılan bu akımda amaç, formu sifıra indirgemekti ve Malevich, bunun hakkını vermişti. Yine Malevich'e göre amaç, resmi nesnel dünyanın yükünden kurtarmak için verilen umutsuz bir mücadeleydi. Günümüz dünyasına baktıkça hayatlarımızı basitleştirmenin, kolaylaştırmanın ve sadeliğin ne kadar huzur verici olacağını öngörüyor; umutsuz bir çaba ile buna ulaşmaya çalışıyorum. Kazimir Malevich, ne kadar haklı bir arayışmış seninki... umutsuzca...

Stephen King ve Stanley Kubrick Karşı Karşıya

ÖZLEM ABUT OTLUOĞLU

Edebiyat ve sinemanın iç içe geçtiği bir alandan söz edelim istiyorum, konumuz roman uyarlamaları. Stephen King ve Stanley Kubrick'i karşı karşıya getiren, yazarın 1977 yılında yayımlanan Medyum romanı ile yönetmenin 1980 yılında gösterime giren 'Cinnet' filmi üzerinden gidelim...

Akla hemen şu soru geliyor. Roman Uyarlaması nedir? Bir roman uyarlamasını kitabın farklı bir medya formatına genellikle sinemaya veya televizyona aktarılması olarak tanımlayabiliriz. Kitabın öyküsü, karakterleri ve teması alınarak bir senaryoya dönüştürülüyor ve bu süreçte eserde gerekli görülen değişiklikler yapılıyor. Bu tür uyarlamalara 'adaptasyon' diyoruz çünkü eserin orijinal hali birebir korunmuyor; yönetmenin ve senaristin vizyonu ile farklı şekle giriyor.

Hoppala, bir soru daha takıldı aklıma. Madem eseri filme alacak kadar sevdin neden metin üzerinde değişiklikler yapıyorsun? Cevap aslında basit.

Bir roman senaryoya uyarlanırken değişikliklerin yapılması kaçınılmaz çünkü her iki alan, hikâye anlatımında farklı yollar kullanır. Romanlar okurun hayal gücüne hitap eder ve detayları uzun

uzun işleyebilir. Sinema ve televizyon ise hikâyeyi görsel ve işitsel yollarla aktarır, bu da anlatımı farklılaştırır.

Stephen King'in, 1977 yılında yayımlanan ilk çok satan romanı Medyum'un (The Shinning), 1980'de Stanley Kubrick tarafından çekilen film uyarlamasında hoşnut kalmadığını biliyor musun? İş öyle bir noktaya varmış ki King filmi beğenmediğini açık açık beyan edince yapımcı şirket bu konuda hukuki önlem alarak konuşması engellemiş. Yapım şirketi de az değil, Stephen King'in film adaptasyonu için yazdığı senaryoyu baştan kabul etmemiş.

İstersen devam etmeden önce eserin ana hatlarıyla konusuna bakalım. Stephen King'in Medyum (The Shining) romanı, Jack Torrance adında bir yazarın ve ailesinin kış sezonunda kapalı olan Overlook Oteli'ne taşınmasıyla başlar. Jack, otelin kış bekçiliğini üstlenirken aynı zamanda yazma kariyerine odaklanmak ister ancak otelin karanlık geçmişi, doğüstü güçlerle birleşerek Jack'i deliliğe sürükler. Oğlu Danny, telepatik bir yeteneğe sahiptir ve bu yetenek otelin gizemli ve tehlikeli yönlerini ortaya çıkarır. Romanın merkezinde aile dinamikleri, alkol bağımlılığı ve psikolojik çözülme temaları yer alır.

Okumanı şiddetle tavsiye ederim. Medyum kesinlikle bir korku romanının çok ötesinde, çok zengin bir alt metne sahip.

Kubrick'in 1980 yapımı film uyarlaması ise aynı temel öyküyü korusa da birçok açıdan King'in romanından oldukça farklı. Bu farklılıkların hem romanı hem de filmi kendi alanlarında kült eserler haline getirmesine karşı yazar ve yönetmeni de karşı karşıya getirmiş.

King'in romanında, Jack Torrance daha katmanlı bir karakter olarak sunuluyor. Roman, onun alkolizmle mücadelesini ve ailesine olan sevgisini vurgularken Jack'in otelle olan bağları yavaş yavaş güçlenir ve bu bağ onun çöküşüne yol açar. Bu durum, okuru Jack'in insanî yönleriyle empati kurmaya davet eder. Ancak Kubrick'in filminde, Jack karakteri daha en başından rahatsız edici ve dengesiz bir şekilde sunulur. Jack Nicholson'ın performansı, karakterin deliliğe giden yolculuğunu keskin ve ani bir şekilde aktarması King'in hoşuna gitmemiş. Filmdeki Jack'le empati kurmak neredeyse imkânsız.

Danny karakterine gelince, King'in romanında onun yetenekleri ve otelle olan bağlantıları daha

ayrıntılı işleniyor, merkezde bir karakter diyebiliriz. Film ise Danny'nin hikayedeki varlığı pasivize edilmiş. Otelin doğaüstü yönleri Kubrick'in filminde farklı anlamda sezdirilmiş. Hikâyeye bu şekilde psikolojik gerilim katmanı eklense de anlaşılan durum Stephen King'in hoşuna gitmemiş.

Seçim zor mu? Bence değil çünkü ikisini de seçme şansına sahibiz. Ben romana bayıldım keza filme de öyle. İkisini birbiriyle karşılaştırmaktan ziyade usta bir yönetmenin nitelikli bir metne nasıl ve ne ölçüde yorum katabileceğini anlamak açısından ikisinin de kıymetli olduğunu düşünüyorum. King'in romanı, insani zaaflar ve aile içi dinamiklere odaklanarak okuru duygusal bir yolculuğa çıkarırken; Kubrick'in filmi, görsel ve psikolojik gerilimle izleyiciyi büyülüyor.

Romanda da uyarlaması da kendi kulvarlarında sınırları zorlayarak kült eserler olarak değerlendiriliyor. Bu da bize roman ve film adaptasyonlarının neden birer bağımsız sanat eseri olarak değerlendirilmesi gerektiğini kanıtlar. Eh, daha ne olsun?

Son sözüm... Oku, izle ve kendi kararını ver!

ay'a irini klişesi

TUĞBA TURAN

Soyadı kanunundan falan önceydi benim Ay'a gelişim. "Kim o?" dedi. "Ben." demişim. Öyle de kaldı. Siz ona 'Ay' diyorsunuz, o bana 'Ben' diyor.

Bütün hikâye bu.

Rahat rahat oturtmadınız bir köşemde. Yok Ay'ın hacmi Dünya'nın hacminin %2'siymiş de! Sanki gelip ölçtünüz! Yok, Ay Dünya'nın çevresinde dolanırsa yirmi dört saat sürermiş de. Kendi etrafında dolanması 30 gün olurmuş da. Öyle miydi ya? Her neyse! Her yıldan arta kalan altı saatler Şubat'a eklenirmiş de! Hem yazık değil mi Şubat'a, niye 31 çekemiyor?

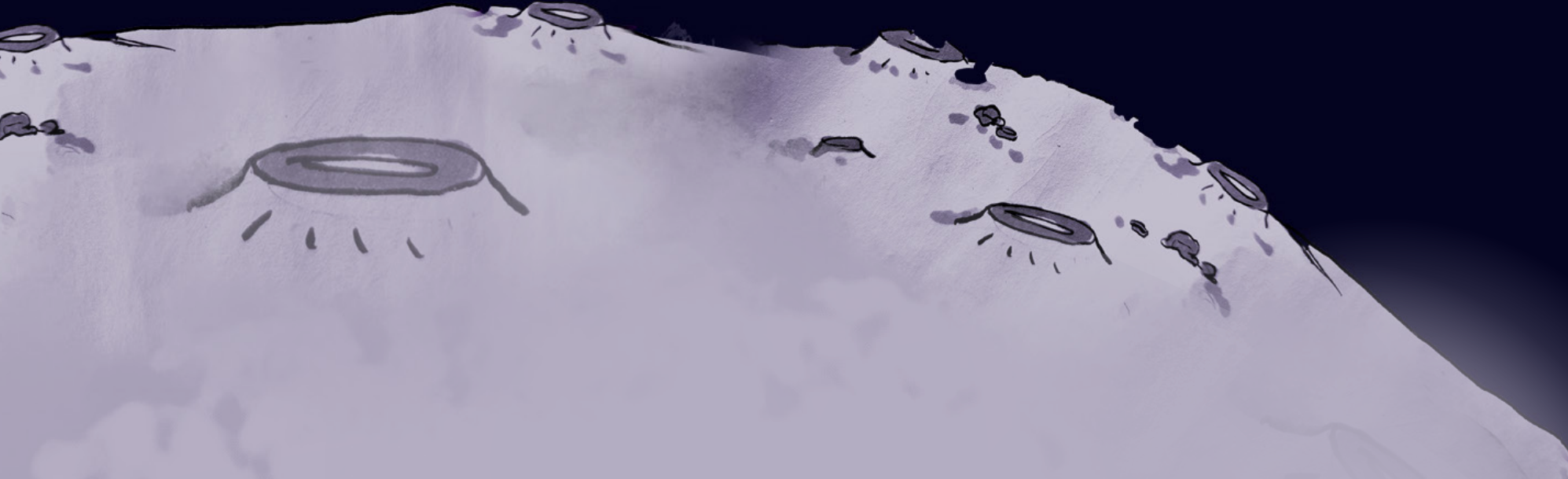
Deli saçması şeyler bunlar yahu! Ben sabitledim hızını Ay'ın. Takılıp gidiyoruz şurada. Dünya ise bir yandı bir dondu. Yok atmosfer, yok basınç. İşim olmaz, gelmem bir daha. Teflon kaplasanız gelmem. Kaypaklıkla işim olmaz.

Bir de yememiş içmemiş, duvar örmüşler görebileyim diye. Ellerine sağlık da, piramitleri biraz daha ayarlı yapabilselerdi, ben onların üstüne konup gelen gideni şaşırtacaktım. Gerçi, firavunlar da çok şımarıktı, her istediklerini yaptık daha hâlâ "Mumyayı yap, altınla kapla, üstümü ört!" HÖH!

Bir lokma, bir uydu yaşayıp gidiyorum. Ay'ın karanlık yüzündeyim. Aslında sizin gördüm sandığınız ama göremediğiniz yüzü. Size hep öbür yüzü dönük durur. Ben saklanayım diye. Sağ olsun bir gün bile deşifre etmedi sırrımı. Dedim ya soyadı kanunu diye. Hatta kanun falan da yok burada. Sadece Ay ve Ben'in Çok Özel İlişkileri.

Meraktan çatladılar. Kendi gözleri yemedi, hayvanları yolladılar önce. Siz sanırsınız ki ilk gelen hayvan Laika'dır. Daha neler? İlk meyve sineklerini yolladılar! Hâlâ köklerini kazıyacağım diye uğraşır dururum. Hayır, burada meyve de yok ama ne yer ne içerse deyyuslar! Laika'yı iyi ki yollamışlar. Onlar öldü sandı ama ben tasmaından yakaladım boşlukta. Sıkılmıştı hayvan uç uç. Gezdi dolaştı. Ay'da bir işedi falan. Rahatladı, "Ben burada kalacağım." dedi. "Hay hay." dedim, zaten yalnızız Ay ve Ben.

Sonra kendi verdikleri isimle Luna'lar fırlattılar Ay'a doğru. Kimisi geldi çarptı. Kimisini ben süpürgeyle savdım. Kaplumbağalar da iyi oldu. Çeşitlilik ne de olsa. Yuri yetişemedi bize. O kadar el salladık. Baktık

rotayı değiştirmiş gidiyor. "Nereye?" diye bağırdım. "Kadınlar Mars'tan değil miydi koçum?" diye bir ses geldi. "Daha o kitap yazılmadı ki." diyecektim. Ama geç kaldım. Bastı, Mars'a gitti. Sonradan haber aldık, bir fırtına Venüs'e atmış zavallıyı. Eee alma mazlumun ahını. Yine de Houston'a o ilk mesajı ben attım:

"HOUSTON HE HAS A PROBLEM!!!"

Yuri, Valentina, Aleksey derken Neil ile Buzz çıkageldiler. Buzz çok komik adam. Zıpladı durdu. Neil ciddi takılıyor: Neymiş bir insan için küçük fakat insanlık için bıdı bıdı bıdı. Ulan ben her gün arşınıyorum Ay yüzeyini. Ama kimse benim ayak izi fotoğrafımı çekip Google'da milyonlarca sayfada yayınlamıyor.

Ayak izi deyince, adamın ayaklar zaten 45 numara. Bir de o ayakkabıları giymiş. Oldu mu sana kocaman iz! Dünya'dan görecekler diye silemiyorum da. Bir de burada bıraktıkları üç beş çul çaput için Ay yüzeyinin o kısmını sit alanı ilan etmişler California'da! Tuvalet yaptım orayı Laika'ya. Eşyaların da hepsini çöpe attım. Geri de dönüştüremezsiniz artık. Güneşe yolladık. Yaktı kazanında. Ukalalığa bak yahu. İşgalci köpekler!

Arada Mars'a da gideriz. Hayvanlarla ben. İnsansız uzay aracı diyorlar ya. Onlar daha eğlenceli vallahi. En azından muhabbetleri çekiliyor ve ayakları o

kadar büyük değil. Spirit biraz kıskanç, kadın ne de olsa. Opportunity ise daha mülayim. Birbirlerini idare ediyorlar işte. Koskoca gezegen kolay mı? Sil-süpür-temizle iş çok. Yardım da etmiyormuş bu Opportunity bizim kıza. Erkek, Mars'ta da erkek anlayacağınız. Yerçekimsiz aşım, dertsiz başım.

Spirit 18 aylık hamile. Mars zamanıyla yani. Kismetse 3 aya doğacakmış bebek. Çocuklarına Curiosity ismini verecekler. "Neden?" diye soracak oldum, "KarıştırNASAna oralarını," dediler, sustum.

Çocuk olunca Ay'a taşınacağız dediler. Mars çocuk yetiştirmek için ideal bir gezegen değilmiş. Bakkala, camiye, okula uzak. Bizde de okul öncesi eğitim yeni zorunlu oldu ama camilerde, dedim. Yedi yaş çok geç tabii.

Eğitimde 4+4+4 Mars için uygun belki. 'Dünya ahiret bacımsın' kalkacak ya, daha çabuk olgunlaşacak kızlar. On üç yaşına gelmeden hepsi evlenir artık evelallah. Bu arada, Çin'de İngilizce konuşan kişi sayısı Amerika'dan daha fazlaymış.

Zaten Dünya'nın gücüne gidiyor olmalı, üzerinde yaşam olan tek gezegen olması:

"Hayır, bir Mars gibi bir Jüpiter gibi kafamı dinleyemedim gitti..."

BAHTIYAR MIYAV

BİR KEDİ HİKAYESİ

Selam, ben Bahtiyar. Ev kedisiyim. Yani, en azından bir zamanlar öyleydim. Acımasız gerçeklerle dolu bu dünyada, Bahtiyar isimli bir kedi, şaka gibi. Gelin, hikayenin en başına gidelim.

Doğdum. Evet, inanması güç ama böyle bir şey oldu. Sen o kadar sperm arasından yarışı kazan. Olacak iş değil, oldu. Annem o kadar çok çocuk doğurmuş ki kedi âleminin Arı Kraliçesi gibiydi. Ya da sizin anlayacağınız dilde söylemek gerekirse, Mia Khalifa'nın kediler dünyasındaki karşılığıydı. Kendisiyle yaşama şansım hiç olmadı. Doğduğum gibi beni Osman'a verdiler. "Kim bu Osman?" diyenler olacaktır. Bana Bahtiyar adını veren kişi. Gerçi adımlı o koymamış. Mukaddes ve Muzaffer'in oğlu. Bir de küçük kardeşi var. Onun adı ise Remziye. Tuhaf bir aile. Ailecek isim konusunda problemliler. İyi insanlar, tabii iyiden ne anladığınıza göre değişir. Beni sevdiklerini düşünmüyorum. Kendilerini bile sevecek vakitleri yok. Ekonomik durumlar yüzünden. Muzaffer Bey, 60 yaşlarına merdiven dayamış olmasına rağmen, çalışmaya devam ediyor. Hem de öyle basit bir işte değil. İnşaatta çalışıyor, hamal olarak. Çok güçlü, sıfır kültürlü, değişik bir adam. Evde kitap gördüğü zaman gidip çöpe atıyordu. "Bu ne lan böyle! Saçma sapan şeyleri eve sokmayın!" diye bağırıp duruyordu. İlk başlarda ondan çok korkmuştum. Normal, küçücük bir kediymdim. Savunmasız, güçsüz, ailesi yanında olmayan bir kedi. Evin içinde "Bahtiyar!" diye bağıryorlardı. Bahtiyar diye kedi ismi mi olur lan! Muzaffer'in babasının adıymış. O ölünce onu yaşatmak için bana bu ismi vermişler. İnsan denen hayvan, tuhaf yaratık. Bazen anlaması çok zor oluyor. Gerçi ben kedileri de anlamıyorum. Bizim bir İhsan abi var. O çok iyi betimliyor bizi. Kedi diyor; bir evin, ailenin birleşim kümesidir. Sanırım böyle demiyordu. Tam hatırlayamadım. O anlatınca çok etkili oluyordu. Şimdi tam öyle olmadı. Hayat zaten A'nın içindeyken güzel. B'nin içinde olsak, olmaz mesela. Miyav. Miyav. Miyav. Mukaddes, aşık olduğum ilk insan. Evli birisine aşık olmak kulağa kötü geliyor, farkındayım. Bu olay, evlilik kavramını bilmediğim zamanlarda oldu. Ve ayrıca aşk bu. Kime ne zaman aşık olacağını bilemezsin ki! Beni sakın yargılamayın, sonra kendiniz yargılanırsınız. Şaka şaka, umurumda değil. İsterseniz yargılayın. İstediginizi yapabilirsiniz. Zaten istediğinizi yapıyorsunuz. Mukaddes tatlı bir kadındı. Daha 16 yaşındayken zorla, Muzaffer ile evlendirmişlerdi.

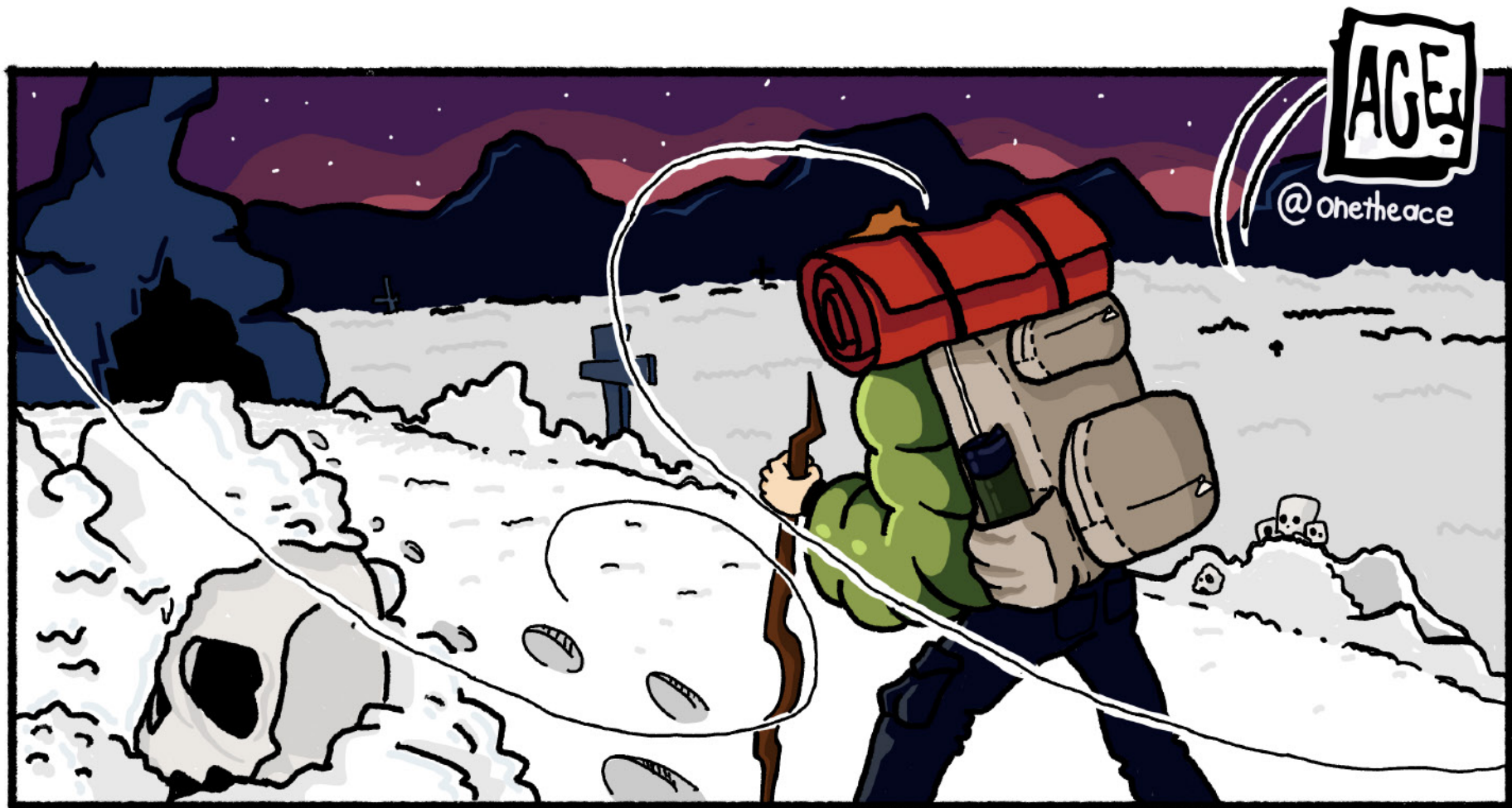
Kendi isteğiyle böyle bir adamla evlenmezdi. Ben dururken. Tabii kedi ve insan aşkı biraz zor. Toplum buna hazır değil. Neye hazır ki zaten. Ama ben hazırdım. Olmadı. Olsun. Benim için sorun yok. Ya Mukaddes için? Doğar doğmaz annesinden koparılan bir kedi, 16 yaşında annesinden koparılan bir kadın. Acıklı, ama güzel hikâye. Tabii anlatmasını bilene. Ben beceremem böyle şeyleri. Bana hep iyi davrandı, Mukaddes. Bir miyavımı ikiletmedi. Ne istediysem hep fazlasını verdi. Bunu beni sevdiği için mi yaptı? Yoksa bana bakınca kendi gençliğini gördüğü için mi? Sanki beni sevmiyor, bana acıyor gibiydi. Zor hayatlar, zor kararlar. Kim bilir hangisiydi. Gözyaşları içinde mamamı koyuyordu. "Yaşamak için yaşadım" deyip duruyordu, evde kimse yokken. Çoğu zaman evde kimse olmuyordu. Muzaffer, sabahın karanlığında işe gidiyor, hemen ardından Osman okula gidiyordu. Mukaddes özenle hazırladığı kahvaltıyı, özensiz yiyen bu insanların arkasından topluyordu. Dışarıya sadece bir gün çıkıyordu. O da ev alışverişi yapmak için. Kahverengi uzun saçlarını topluyor, sonra bir bez ile kapatıyordu. Niye yaptığını uzun süre anlamamıştım. Çok çeşitli insan adetleri var. Zamanla hepsine saygı duymayı öğrendim. Tek öğrenemediğim, daha doğrusu anlamadığım şey, bunu içinden gelerek yapmıyordu. Kimse içinden gelerek bir şey yapmıyor. Çok saçma. "Öğrenilmiş çaresizlik" diye bir şey duymuştum. Buraya cuk oturuyor sanki. İnsan, insan olmayı öğrenmeli. Özgür olmayı, yargılamamayı, kendi kararlarını vermeyi gibi şeyleri işte. Burada oturup insanlık dersi verecek değilim. Ben bir kediym. Anlatmak istediğim kendi hikayem, insanların hikayeleri değil. Sadece nasıl bir evde yaşadığımı anlamanız için evdekileri anlatmaya çalışıyorum. Patilerle yazmak zor oluyor.

Miyav.

Miyav.

Miyav.

Devam edebilir...

bir yılı daha geride bırakırken: zamanın peşine takılıp giden bizler

SEMİH DUMAN

Yeni yılın eşiğinden içeri adım atarken, birçok kişi için zamanın akışı üzerine düşünmek kaçınılmaz olur. Olağanüstü bir hızla koşturan günler, haftalar ve aylar, takvim yapraklarının usulca dökülüşüne eşlik ederken, aslında hepimiz zamanın birer takipçisi, birer 'peşinden koşanıyız'. Yılın sonunda dönüp geriye baktığımızda sıkça "Ne çabuk geçti bu yıl?" sorusunu sorarız kendimize.

Ancak, bu hızlı koşuda çoğu zaman fark edemediklerimiz vardır. Hayatın köşe başında beklenmedik bir şekilde sunduğu sürprizler, küçük sevinçler, sessiz acılar... Tüm bunlar, bir yılı 'sıradan' bir döngüden 'benzersiz' bir hikâyeye dönüştürebilir.

Bazen hedeflerimize ulaşırız, bazen de kaybolmuş hissederiz. Listeler yapılır, '2025 Hedeflerim' diye başlık atılır defterlere ya da dijital notlara. Fakat çoğu zaman o hedeflerin yarısını dahi hatırlamayız. Olsun! Çünkü yeni bir yıl, sadece hedeflere ulaşma yarışı değil, kendimizi dinleme, eksiklerimizi kabul etme ve yeniden başlama cesaretidir aynı zamanda.

Geçen yılın bize öğrettikleri, belki de yenilerden çok daha değerlidir. Düşünün, bu yılın başında kimdiniz ve şu an kim oldunuz? Hayatınıza giren insanlar, çıkanlar, kazandığınız yeni dostluklar ya da yitirdiğiniz eskiler... Bütün bunlar, sadece bir yılın değil, bir ömrün içinde değişim döngüsünün parçaları.

Büyük kararlar almaya gerek yok aslında yeni yılda. "Bu yıl kendimi daha çok seveceğim." ya da "Bu yıl daha çok sabır göstereceğim." demek bile kâfidir bazen. Çünkü bilmek lazım ki bazen değişim, söylemesi kolay ama yapması zor bir iştir. Yine de her yılın başında bu umudu taşıyoruz: Bu yıl her şey farklı olacak!

Oysaki asıl mesele, yeni yılın farklı olması değil, bizim farklı bakabilmemizdedir. İçer dönüp kendimize daha çok kulak verebilmekte, kendimize şefkatle yaklaşabilmekte. Bu, bir yılı anlamlı kılmanın gizli anahtarı olabilir mi, kim bilir?

Her yeni yıl, bir çağrıdır: "Başla!" der bize. Başla ama bu defa daha bilinçli, daha farkındalı bir şekilde. Bu defa yarım kalan işlerini bitir, ertelediğin konuşmalara cesaret et, sevdiğin insanlara bunu göster. Zira bilinir ki zaman, peşinden koşana pek acımaz. O halde bu yılın sözü şu olsun: "Bu kez zamanın peşinden değil, yanından yürüyeceğim."

Ve şimdi, o ilk adımı atma vakti. Takvimin yapraklarının dökülmesiyle değil, her günün bir 'ilk' olduğunu hatırlayarak yaşamakla başlayan bir yıl olsun. Yılın özeti de belki bu olsun: "Geçen yıl kendimi aradım, bu yıl kendimi buluyorum."

Bir yıl daha geldi, içimizi umutla dolduran o heyecan dolu an. Gözlerimizi kapayıp gelecek hayallerini düşündüğümüzde, belki de en çok "huzur" diliyoruz. Çünkü her şeyin hızla değiştiği bu dünyada, en kalıcı hislerden biri huzur değil midir? Kendimizle barışık olabilmek, başkalarının yargılarından azade yaşamak, geceleri kafamızı yastığa koyduğumuzda içimizde hissettiğimiz o dinginlik... İşte o huzur, yeni yılda peşinden koşmamız gereken asıl hedef olabilir.

Bir yıla daha adım atarken, belki de kaybettiğimiz insanları anımsıyoruz. Bir tebessümü, bir sıcak sözü, bir dost kucağını... Yokluk bazen en çok yeni başlangıçlarda hissedilir. Ama onların anılarıyla güçleniriz. Çünkü hatırlamak, unutmamak demektir. Unutmadığımız her şey bize güç katar. Bu nedenle bu yıl, geçmişi bir yük değil, bir ışık kaynağı olarak görmekte fayda var. Her eksilen kişi, her biten ilişki, her geride kalan anı bize bir şey öğretmiştir.

Bu yılın her gününe bir kelime seçelim. Sevgi, umut, cesaret, sabır, anlayış... Her gün bir kelimenin ruhuyla yaşayalım. Çünkü kelimeler, düşündüğümüzden çok daha fazla güce sahiptir. Bir insana "Değerlisin." demek, onun bütün yılını değiştirebilir. O halde yeni yıl sadece bizim değil, sevdiklerimizin de yeni yılı olsun. Birine bir gülümseme, bir başkasına samimi bir "Nasılsın?" bile yeter.

Unutma, her yeni yılın içinde sayısız ilk var. İlk karşılaşmalar, ilk adımlar, ilk heyecanlar... Belki de bu yıl, hayatının dönüm noktası olacak biriyle tanışacaksın. Belki hayal ettiğin bir projeye ilk adımı atacaksın. İlkler, her zaman büyük şeyler olmak zorunda değil. İlk defa kendine inandığın bir gün de bir ilktir. Bu yüzden her 'ilk'in kıymetini bilmek gerek.

2025 yılına adım atarken, kendine bir söz ver. Ama bu kez öyle büyük bir söz olmasın. Küçük bir adımla başla. Kendine "Bu yıl daha çok dinleyeceğim." ya da "Bu yıl daha çok okuyacağım." de. Küçük adımlar, büyük değişimlerin habercisidir.

Ve şimdi, bu sayfayı kapatmadan önce derin bir nefes al. Bu nefes, senin bu yıla dair ilk nefesin olsun. Huzurlu, umutlu, cesur ve sevgi dolu bir yıl dilerim sana. 2025 yılı, sana ve sevdiklerine güzellikler getirsin.

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

8.SAYI
OCAK 2025

UTLU
YİĞİT!

BÜLEND ÇOLAK RÖPORTAJ

